

ŐSEINK ÉS HŐSEINK EMLÉKÉRE

896 - 1956 - 1996

ALFÖLDI GÉZA:

A fa névtelen gyökereinek ajánlom

Kint, a szőlőben, emlékszem rája,
Deszkekunyhónk előtt állott
Öregapám diófája.

Ha vihar támadt, - szőlőkötözéskor, -
Dörgött az ég, csattant a villám,
Füstölt, az úton a felpaskolt por,
Ahogy végigverte a dörgő esőostor,
Bebújtunk a kunyhóba, onnan néztem,
Miként robognak a felhők az égen.

Nagyapám a fát leste.
Vajon elbír-e a széllel?
Recsegett, ropogott öreg teste,
A szél a gallyakat csomósan tépte,
Hullott a zöld dió, áldott termése,
Mozgott a föld is, ahogy a vihar rázta:
De győzte a vihart öregapám konok,
Törzsekopott diófája.

Csak a gyökér kitartson! ...

Még ma is hallom, -
Motyogott nagyapám,
S nem lesz baj, gyermek!
Dió lehullhat,
Új tavasszal terem az ág újat,
Ág is nő a letépett helyére,
De ha a gyökér nem bírná tovább,
A diófának, kisunokám vége!

Most is vihar, szél tépi, rázza,
De állja a vihart Árpád vezér
Ezeréves, öreg diófája!
Kárpátoktól az Adriáig nyúlnak a gyökerek,
Tapadnak a földre, hogy termés legyen
Az örök magyar szőlőhegyen,
Hogy élni tudjon: dió, levél, ágak ...
... Adj, Uram, elég erőt a harcos diófának!

Lehull ezer dió, millió lesz holnap,
Letörhet száz ág, ezer nő helyére,
S ha csupán a csonka törzs marad,
Ha új tavasz zsendül, kifakad!
Uram, csak Te lássad,
Hogy ezen a véres, küzdelmes harcon
A gyökér kitartson!

A gyökér kitartson!

ŐSEINK ÉS HŐSEINK EMLÉKÉRE

Kiegészítő Magyar Történelem

Supplementary Hungarian History

896

1956

1996

ISTENNEL A HAZÁÉRT!

**AZ 1956-OS FORRADALOM ÉS SZABADSÁGHARC
40. ÉVFORDULÓJÁNAK TISZTELETÉRE
1996. OKTÓBER 20-ÁN
A CHICAGÓI SZENT ISTVÁN KIRÁLY TEMPLOM
MINDSZENTY NAGYTERMÉBEN
TARTOTT MEGEMLÉKEZÉS**

RENDEZŐI:

Magyar Szabadságharcos Világszövetség,
Magyar Harcosok Bajtársi Közössége,
Vasárnapi Magyar Iskola,
Magyar Klub,
Kőrösi Csoma Sándor Társaság,
Hunyadi Mátyás Cserkészcsapat,
Magyar Nemzeti Otthon
Délvidéki Szövetség

TISZTELETBELI FŐVÉDNÖKÖK:

**Somos József atya
Ft. Dr. Parragh Dezső lelkész,
Balogh András lelkész.**

Kiadó/Publisher:

Magyar Szabadságharcos Világszövetség
Chicagói Csoport,
Hungarian Freedom-Fighters World Federation, Inc.
Chicago Area Chapter
8755 Osceola St., Niles, IL 60714
Tel: (708) 965-3961

Szerkesztő/Editor:

Radics Géza

Műszaki szerkesztő/Technical Editor:

Noé Zoltán

Nyomda/Printing:

Sir Speedy/Babochay András
6707 N. Northwest Highway, Chicago, IL

Tartalom/Contents

	Köszönet az adományozóknak	4
	Előszó	5
Radics Géza	Kiegészítő magyar történelem	6
	Képek/Pictures	19
	Foreword	27
Géza Radics	Supplementary Hungarian History	28
	Hungarian Runic Writing	42
	The Composite Bow	43
	The Hungarian Dogs	44
	Sir John Bowring	45
Jenő Katona, Jr.	1848: Revolution and The War of Independence...	46
László M. Mogyoróssy	Hungary, 1956	51
	Congressional Record	54
	Magyar Cserkészzet	55

Köszönet az adományozóknak

Ezúton kívánunk köszönetet mondani mindazoknak, akik adományaikkal hozzájárultak a "honfoglalás" 1100. évfordulója és az 1956-os forradalom és szabadságharc 40. évfordulója méltó megünnepléséhez, valamint e Kiegészítő Történelmi Tanulmány kiadását lehetővé tették. Ezen kétnyelvű tanulmányt azért tartjuk fontosnak, hogy az idegenben született és felnőtt ifjúságunk kezébe adhassunk egy olyan munkát, amelyből nemcsak magyarságismeretét gazdagíthatja, hanem nemzeti katasztrófáink ellenére büszke legyen arra, hogy magyarnak született. Úgy érezzük, hogy az Önök segítségével, ezen évfordulók alkalmából maradandó, szerény, de méltó emléket állítottunk birodalom alapító, építő őseinknek és mindazoknak, akik életet, szabadságot és anyagiakat áldoztak a hazáért!

Fővédnökök:

Agárdy Imre és Mária,
Bajzek Rudolf,
Baumann Teréz,
Bende Miklós és Júlia,
Bende Miklós, Jr.,
Bicók Pál és Teréz,
Bihari László,
Böesze János és Margaret,
Demeter Árpád,
Délvidéki Szövetség,
Dióssy Tamás,
Egresits Vince,
Frank István,
Gönc László,
G.J. Plastering Co.,

Gondocs Gábor és Margit,
Dr. Hidvégi Imre,
Hunyadi Mátyás Cs.cs.
Jékli István,
Jurasits János és Mária,
Jurasits Lajos és Mária,
Katona Jenő és családja,
Kenessey G. Iván,
Kolonits György és Olga,
Kolos György,
Kovács Ferenc,
La Roche Bryan és Éva,
Magyar Klub,
Magyar Nemzeti Otthon,
M.H.B.K. U.S.A.,

M.H.B.K. Chicago,
Mogyoróssy L. és Györgyi,
Mózsi Ferenc és Ágnes,
Pinczés Gyula,
Radics Géza és Zsuzsanna,
Radics Ilona,
Rontó Sándor és Borbála,
Saláta Pál és Helen,
Szalai István és Erzsébet,
Szendrói Pál,
Szilágyi Attila,
Szilágyi Béla,
Szilágyi László,
Takács László és Erika,
Varga Pál és Amika.

Védnökök:

Bánaty Eugene,
Dr. Delneky István,
Dióssy Éva,
Czike István,
Fűrj G. Miklós,
Jung Tibor és Elizabeth,
Keszeg Árpád és Ida,

Lajos G. Ferenc,
Nagy Imre,
Ollósi Sándor és Mária,
Pannonia Sport Club,
Polgár János és Piroska,
Pongrácz H. Von Mária,
Dr. Répási Richard és Mária

Serfecz József,
Simonyi B.G. László,
Slauch Mária,
Szabó Tivadar,
Tarlós József,
Tomaj Gusztáv és Mária.

Támogatók:

Antonovits Mihály,
Bokor László és Zelma,
Calvin Reformed Church,
Éles Béla és Jolika,
Dr. Incze Pál és Vilma,

Kóczian Miklós,
Körmöczy Piroska,
Lacina Éva és Mária,
Marocsik József és Anna,
Rontó László,

Russay Tamás,
Stepán László,
Szükics István és Margit.

Kiegészítő magyar történelem

Előszó

E rövid, kiegészítő magyar és angolnyelvű történelmi tanulmánynak az a célja, hogy az idegenben felnövő fiatalságunk, azontúl az összmagyarság kezébe adjunk egy olyan történelmi dolgozatot, amely nagyjából hiányzik a hivatalos történetírás lapjairól. Az olvasó tehát nem az ismert és hagyományos ismétlését találja ezen füzetben, hanem az újat vagy kevésbé ismertet. Ez föltétlenül megállja a helyét őstörténetünket illetően.

Az elmúlt ezer év történetének bemutatásánál pedig azon anyagot használtuk fel oly módon, hogy azzal bemutassuk azon folyamatot, amely a hajdani nagy és gazdag Magyarország rombadőléséhez vezetett. Erre azért van szükség, mert a hajdani erős és nagy népi mivoltunkról kis néppé süllyedtünk, és továbbra is rohamosan fogyunk. Évente mintegy 40.000 fővel, - egyes adatok szerint 60.000 fővel -, egy kis városnyi magyarral vagyunk kevesebben. Ha ezt nem tudjuk megállítani, akkor e kis népi állagról törpe néppé süllyedünk és eltűnünk a történelem színpadáról. Eljött tehát az ideje annak, hogy hangzatos, de üres szövegek helyett szembenézzünk önmagunkkal, tárjuk fel a kórokozókat és állapítsuk meg tennivalóinkat, ha élni akarunk mint nép és nemzet. Szilárd meggyőződésünk, hogy a magyarság pusztulását megállítani, majd pedig felemelni egy alkotótöltetű, mélységes istenhittel átszőtt nemzeti önismeret kiművelésével lehet elérni, aminek az alapja a nemzethű történetírás. A költő, a szépirodalmi, a drámaíró, de még a zenész, a festő és a szobrász is, csak akkor tud igazán magyart alkotni, ha ismeri népe történetét, lelkületét, eszmeiségét.

E munkához kérünk erőt, egészséget a Magyarok Istenétől.

Chicago-i Szabadságharcos Szövetség

*“Egy nép történelme szellemi vagyon,
amit minden hű fia gyarapítani törekszik.”*
(Padányi Viktor)

A Kárpát-medence régészeti leletei arról tanúskodnak, hogy e földön ember élt már az őskorban. A legősibb emberi maradványt (koponyacsont) Vértesszőlősön találták 1963-ban. Ezen ősember kb. 300 ezer évvel ezelőtt élt. Azután megjelent a neander-völgyi, majd a cromagnoni ember, akit a tudomány közvetlen ősünknek tekint. A Bükk hegység barlangjaiban, mintegy 40 ezer évvel ezelőtt kialakult műveltség helyi jellegű. Az itt élő népesség olyan finoman megmunkált csont- és kőeszközöket készített, hogy azokhoz hasonlót sehol a világon nem találtak. Ugyancsak itt került elő egy háromlyukú csontsíp, melyen öt hangot lehetett megszólaltatni. A Kárpát-medence más vidékeinek barlangjai is lakottak voltak, és a melegvízű források mentén a jégkorszakban is éltek emberek.

Mintegy nyolcezer évvel ezelőtt kezdetét vették azon magasműveltségek kialakulásai, melyekről a régészeti leletek, feltárt sírok és temetők adnak hírt. Hétezer évvel ezelőtt virágzott a **Körös műveltség** (1. kép) Erdély, a Tiszántúl és a Duna-Tisza-köze déli harmadának térségében. Az alföldön sátorszerű és felmenőfalú kis házakban éltek, míg Erdélyben kőből építettek házaikat. A Maros-menti Alsótatárlakán 1963-ban előkerült írásos cserepeket (2. kép) a tudomány közel hétezer (7.000) évesnek tartja - bár egyes tudósok ezt még vitatják -, míg a legősibb sumer írásos leletek ötezeröttszáz (5.500) évesek. Mai ismereteink szerint tehát az írás Erdélyben kezdődött. Az erdélyi írás fejlődése, ismeretlen okból megszakadt, míg a mezopotámiai tovább fejlődött. A mezopotámiai ősi műveltség hagyatékát a múlt század közepén kezdték föltárni, és rövidesen kiderült, hogy az előkerült írások megfejtéséhez a magyar nyelv a legmegbízhatóbb segédeszköz. Néhány külföldi tudós meg is tanult magyarul (Lenormant, Sayce). A ma élő nyelvek közül a magyar áll a legközelebb az ősi sumer nyelvhez úgy szóállagában, mint szerkezetében. Egyesek a sumer nyelvet a magyar nyelv ősalakjának tekintik, ami nem lehetetlen.

A Körös műveltséget követte ezer évvel később az **Alföldi vonaldíszes edények műveltsége**. E műveltség régészeti leletei is szoros kapcsolatot mutatnak Mezopotámia régészeti leleteivel. Figyelemre méltóak a **termékenységi kultusz** istennőinek szobrocskái (3. kép). Az alsótestre bekarcolt háromszög a nőiség, a női istenség nemzetközileg elfogadott jelzője. E műveltségkör **szakályhátú csoportjából** (Kr.e. 5500-5300) ismeretes a nagy **M** alakú jel, amely értelmezésére viszont nincs a nemzetközi tudománynak magyarázata. E jel a mezopotámiai **Uruk műveltségéből** is ismert, amely Kr.e. 3200 táján vette kezdetét. Úgy tűnik tehát, hogy e jel a Kárpát-medencéből vándorolt Mezopotámiába. Ez is a két nép kapcsolatára utal, és arra is, hogy ezen kapcsolat kétirányú volt, a felismerések és vívmányok kieserélődtek.

A nagy **M** alakú jel viszont megérdemli, hogy kissé tüzetesebben megvizsgáljuk esetleges

mondanivalóját. Mégiscsak különös, hogy e jelre a tudománynak nincs magyarázata. Azon tény, hogy e jel a néhány ezer évvel később kialakult latin ábécé M betűje lett, és nagyon hasonlít a magyar rovásírás M 𐌆 betűjéhez is, azt sugallja, hogy e jel valami nagyon fontos mondanivalót képviselt. E jel megjelenése idején, 5500 évvel ezelőtt, a társadalmi vezéreszme a termékenységi kultusz volt, ami az életadó anyán keresztül, a létért, a megmaradásért folyó küzdelmet eszményesítette meg. Feltehetően a nagy M alakú jel magyarázatát is e gondolatkörben kell keresni. Ennek lehetőségére nagyon komoly bizonyágként szolgálnak az anya **Matter, Mutter, Mother** latin, német, és angol nyelv szavai. De, hogy-hogy nem jött rá erre a nemzetközi tudomány? Talán más magyarázat is elképzelhető e jel föloldására?

A szolnoki Damjanich János Múzeum újkőkori gyűjteményét gazdagítja egy edénytöredék (4. kép), amelyen a nagy M alakú jel egybe van szerkesztve a háromszöggel. A háromszög az anyaság, a női istenség jelképe, tehát **Istennő** vagy **Nagyasszony** értékkel lehet olvasni. Ugyanez feltehető a nagy M alakú jelről is, de akkor a két jelet miért szerkesztették egybe úgy, hogy a nagy M alakú jel V szöge alkotja a háromszög alsó egyeneseit, míg a háromszög alakban bekarcolt szemeket, a vízszintesen bekarcolt száját és a kidomborított orrot a felső egyenes zárja be? Magyar népvünk is az m-hanggal kezdődik, így nem lehetetlen, hogy e jel mögött népvünk áll. A két jel egybeolvasása esetén a következő értelmes mondatot kapjuk: **Magyarok Istennője** vagy **Magyarok Nagyasszonya**. Ezt látszik igazolni az egyiptomi szobrocska (5. kép) is, amely jeleiből az előbbi mondatokat hibátlanul ki lehet olvasni. A sas fej az a-betű jele, kéz a becsukott ujjakkal **ma**-rok vagy **ma**-rkol, a karok **karok**, a szobor pedig **Istennő** vagy **Nagyasszony**. **A makarok** (magyarok) **Istennője** vagy **A magyarok Nagyasszonya**. Képirásról van szó, a jelzett fogalmakból azon szókat vagy szótagokat kell használni, amelyek az értelmes olvasáshoz szükségesek. De, hát hogyan lehet egy egyiptomi szobrot magyarul olvasni? Némely egyiptológus munkájában az áll, hogy az ősi nilusi műveltséget egy Netra folyó mellől elvándorolt nép alapította, s mikor megérkeztek a helyben találtakat megtanították **makaru** (magyarul) imádkozni. Ilyen nevű folyó a szóba jöhető térségben csak egy van, az Északi-Kárpátokban eredő **Nyitra**. Eszerint az egyiptomi ősműveltséget alapító nép a Kárpát-medencéből vándorolt a Nilus mentére. A szolnoki edénytöredék jeleinek, és az egyiptomi szobrocska olvasatának azonossága azt látszik igazolni, hogy a Kárpát-medencében élő nép már 5500 évvel ezelőtt magyarnak nevezte önmagát és magyarul beszélt. A szolnoki edénytöredékről még megjegyzendő, hogy a háromszög alatt rövid, majdnem pontszerű karcok láthatók. A gabonát vető emberre emlékeztet, amint a magvak hullanak a lendülő kézből. Gabonátároló edényről lévén szó, minden bizonnyal tehát az Isten áldását kérték a vetésre. (Részletesebb leírás: Radics G.: Eredetünk és Őshazánk)

Az alföldi műveltséggel egyidőben virágzott a **Dunántúli vonaldíszes edények műveltsége**. Ennek nyomai viszont egészen a Rajna vidékéig kimutatható. Hatalmas, 20-40 méteres gerendaházakban laktak. Régészeti leleteik nem mutatnak szoros kapcsolatot Mezopotámiával. Ezen műveltségek népei a halászat és vadászat mellett már földműveléssel is

foglalkoztak, mellyel egyidőben művelődött ki a többistenhit, és a szóban forgó termékenységi kultusz. Az elkövetkező ezredekben délről újabb és újabb bevándorlók érkeztek, a népesség rohamosan szaporodott, az eredeti műveltségkörök színeződtek és tagozódnak indultak. Négyezer évvel ezelőtt egy nagy lélekszámú népesség (péceli) vándorolt be délről, melynek jelek szerint meghatározó szerepe volt a magyarság és a magyar nyelv kialakulásában. A Kárpát-medence népessége ugyanis olyan állagra szaporodott, hogy a későbbi bevándorlók vagy hódítók nyelve a helyben találtak nyelvét megváltoztatni nem tudta. A későbbi idők népmozgásai, története már ismertebb. A Kárpát-medencében Kr.e. 900 táján jelentek meg a kimmerek, majd pedig Kr.e. 500-ban a szittyák. A szittyák ötszáz évig uralták a Kárpát-medencét, és az egyik legmarkánsabb hagyatékuk a Heves megyei leányok pártájában (6. kép) ismerhető fel. Az Ukrajnában talált szittyá királyné fejéjére aranypántokból van készítve, míg a Heves megyei leányok pártája szövetszallagokból ugyanazzal a módszerrel. A régészeti leletek ugyanis arról tanúskodnak, hogy szittyá lakosság Heves megyében élt a legsűrűbben. Őket követték a kelták, a szarmaták és a hunok, akik csak rövid ideig uralták a Kárpát-medencét. Ezért nem valószínű, hogy a hun birodalom felbomlása után jelentős hun népesség maradt a Kárpát-medencében. Egy részük viszont a Fekete-tenger feletti térségbe húzódott vissza, s nem lehetetlen, hogy bennük kell keresni Árpád népének őseit, hiszen ők Attila népe leszármazottjának tartották magukat. Az avarok két hullámban, majd végül Árpád népe telepedett meg a Kárpát-medencében, hogy az idegen népeket ne is említsük. A 670 táján beköltözött avarokról annyi megjegyzendő, hogy a kínai források szerint a mongol és a török nyelvet beszélték. László Gyula professzor viszont úgy látja, hogy a magyar nyelv velük honosodott meg a Kárpát-medencében. Nem tudósít viszont arról, hogy az avarok hol és mikor tanultak meg magyarul?! Legjobb tudásunk szerint Ujgurföldről, a mai észak-nyugat Kína határáról jöttek.

Árpád-ágbeli őseink:

1996-ban ünnepeljük a honfoglalás ezerszázadik évfordulóját. Ha visszatekintünk a múltnak ezen szakaszába, azt látjuk, hogy nem tudunk minden kérdésre kielégítő választ adni e kort illetően. Továbbra is vita tárgyát képezi, hogy Árpád-ágbeli őseinket a besenyők szorították-e ki, azaz menekülniök kellett etelközi hazájukból, avagy a Kárpát-medence birtokbavétel tudatos és tervszerű volt? Nincs egységesen elfogadott álláspont, hogy hány törzs vett részt a nagy vállalkozásban és mekkora lehetett lélekszámuk? Ismereteink bizonytalanok, hogy honnan jöttek Etelközbe? Miért kötötték a **vérszerződést**, és milyen volt népi összetételük? Milyen nyelvet beszéltek, és milyen népet, népeket találtak a Kárpát-medencében? Az alábbiak remélhetőleg némi fényt derítenek ezen kérdésekre.

A hivatalos álláspont szerint Árpád-ágbeli őseink a Don torkolatvidéki Levédiában, a Kazár birodalom hódoltságában éltek. Első említés 820 táján esik róluk. Ezzel szemben Padányi Viktor írja, hogy Árpád népének szabír, azaz magyar ága a Kazár birodalom szomszédságában, Dentu-magyariában élt, ami az Azovi tenger felett terült el. A vérszerződés (7. kép) e lehetőséget

valószínűsíti, hiszen szövetséget idegen, és nem azonos vagy rokon népek kötnek. Itt arról lehet szó, hogy Árpád népe a kazár hódoltságából szabadulni igyekvő törzsekkel kötött vérszerződést, s e szerződésben lefektetett megállapodások azt sugallják, hogy azt a Kárpát-medence elfoglalása céljából kötötték. Ime a megállapodás, amelyet Anonymus írt le a Geszta Hungarorumban:

“Ameddig csak az ő életük, sőt az utódaik is tart, mindig Álmos vezér ivadékából lesz vezérünk.

Ami jószágot (vagyont) csak fáradalmaink árán szerezhettek, mindegyiküknek része legyen abban.

Azok a fejedelmi személyek, akik tulajdon szabad akaratukból választották Álmost urukká, sem ők maguk, sem fiaik soha, semmi esetre ki ne essenek a vezéri tanácsból és az ország tisztségeiből.

Hogyha valaki utódaik közül hűtlen lenne a vezér személyéhez, vagy egyenetlenséget szítana a vezér és rokonai között, a bűnösnek vére omoljon, amint az ő vérük omlott az esküben, melyet Álmos vezérnek tettek.

Hogyha valaki Álmos vezér és a többi fejedelmi személyek utódai közül az esküvel kötött megállapodásokat meg akarná szegni, örök átok sújtsa.”

Hérodotos, a görög történetíró a szittyáknál tett látogatása alkalmával szemtanúja lehetett egy ilyen eskütételnek, mert az eseményt nagy részletességgel írta le:

“Egy nagy agyagedényt borral töltenek meg, az eskütevők kissé megszúrják magukat (karjukat) késsel vagy árral, vérüket a borba csepegtetik majd egy kardot, néhány nyilvesszót, egy harci bárdot és egy dárdát tesznek a keverékbe, miközben imákat mondanak; ez után a két szerződőfél iszik egyet az edényből, ugyanezt teszik az őket követők vezérei is.”

Itt tehát többről volt szó, mint egy közös szerződésről. Vérel szentesített esküvel tettek fogadalmat, megállapodást, amelynek megszegése komoly következménnyel járt. A vérszerződést még Álmos fejedelem idejében kötötték, ami szintén arra utal, hogy a Kárpát-medence elfoglalása szándékos volt. A megállapodásból kitűnik, hogy az a demokratikus, közösségi szellem jegyében kötődött.

Az új törzsszövetség szervezője és vezetője a Megyer törzs volt Álmos fejedelemmel az élen. Korábban már az onogor vagy barszil Nyék törzs csatlakozott hozzájuk házasság révén, amelynek feje Árpád volt. Álmos halála után viszont Árpád lett a Megyer törzs és a törzsszövetség fejedelme. Korábban hét törzsről tudtunk, újabban azonban nyolcra, esetenként többről is szó esik. A XI. századból való zászló (8. kép) négy piros és négy fehér sávja valószínű a nyolc szövetkező törzset képviseli, de nem lehetetlen, hogy gyakorlati, azaz katonai szempontból hét törzsről lehet szó. A két csonka, a Kürt és Gyarmat törzseket hadászati célból egybe tették, de mint szövetkező törzsek megkapták a teljes elismerést, így megvan a nyolc törzs, melyek emlékét őrzi nemzeti címerünk bal oldalán a nyolc sáv. A törzsszövetség nyelvíleg nem volt egységes. A Megyer, Tarján, Jenő és a csonka Gyarmat szabír törzsek lehettek magyar nyelvűek. Kér és Keszi onogor törzsek, és a szintén csonka Kürt kök-türk törzs török nyelvűek

voltak. A barszil vagy onugor Nyék törzs nyelve valószínű török volt. Ezen képlettel aligha lehettek nyelvadói a Kárpát-medence össznépségének. Ezentúl, Árpád népe ruházata (9. kép) anyagi és szellemi műveltsége valamint harcmodora a lovas műveltségű török népekével azonos.

Az esetleges besenyő támadás súlyosságának ellentmond azon tény is, hogy őseink már 900-ban elindították győzelmes nyugati hadjárataik sorozatát. Erre aligha lettek volna képesek, ha egy súlyos vereséget szenvedtek volna el négy évvel korábban. Ezen hadjáratokat nevezték el "kalandozásoknak", amelyek célja a zsákmányszerzés, a rablás lett volna. Ma már tudjuk, hogy ezen hadjáratok 94-95 százalékát nyugati szövetségben, céltudatosan, politikai megfontolásból hajtották végre. E taktikával az esetleges ellenséget megosztva az ország határain kívül tudták tartani. Esetenként még a római pápa (X. Leó) is őseink segítségét kérte az ellenszegülők megrendszabályozására.

Többen, a honfoglalást nem menekülésnek, vagy egy fergeteges roham eredményének képzelik el, hanem egy folyamatnak, amely 892-vel kezdődött. Ez szintén ellentmond a kényszernek, azaz a besenyő támadásnak. Inkább azt látszik igazolni, hogy őseink egy tudatos, nem csak katonailag, hanem politikailag is előkészített tervet valósítottak meg. Több eseményből arra lehet következtetni, hogy a vérszerződést is, tehát a törzsek közötti szövetséget 888 és 891 között kötötték, ami szintén a szándékosságra utal.

Politikai, diplomáciai előkészületek:

Árpád-ágbeli őseink 892-ben szövetséget kötöttek a Frank Birodalom császárával, Arnulffal a morvák ellen. Bizánc szövetségét is ebben az évben keresték, de Leó császár ezt visszautasította. 894-ben viszont Leó kérte Árpád szövetségét a bolgárok ellen, aki ezt elfogadta. A hadműveletek tehát csak azután kezdődtek meg, miután elnyerték az akkori világ két nagyhatalmának szövetségét.

Szervezés és a hadműveletek előkészítése:

Korábban 200-500 ezerre becsülték Árpád népének lélekszámát. Legújabbban egy millióról beszélnek. Állatállományuk több millióra tehető. Ha a térképre (10. kép) tekintünk láthatjuk, hogy az etelközi hazából a két legkeletibb, Dnyeperen túli törzsnek 1.500 km-t kellett megtenni, és több nagy folyamat átusztatni, majdpedig a Kárpátok szorosain gyermekeikkel, asszonyaikkal, minden vagyonukkal szekereken átvergődni. Biztosítani az élelmezést, védekezni az esetleges ellenséges támadással szemben, miközben kemény harcokat kellett vívni a bolgárokkal, akik Erdélyt és a Tiszántúlt birtokolták. A déli hadakat bizánci hajók hozták fel az Al-Dunán, melyek a Kárpátokon kívül vívták meg döntő ütközeteiket a bolgárokkal, így a Kárpátokon belüli csapatokat elszakították a főerőktől. Tudni kell azt is, hogy egy-egy harcos 100-150 nyilvesszőt vitt magával hadjáratok alkalmával. Figyelembe véve a nagy vállalkozást e számot nyugodtan megduplázhadjuk. Könnyebbség kedvéért harcosonként számoljunk 200 nyilvesszőt. Egy nyilcsúcs súlya átlagban két és fél dekagramm. A 200 nyilcsúcs készítéséhez

tehát öt kg. vasra volt szükség. Ez minden 10.000 harcosra számítva 50 tonna vasat tesz ki, amit fel is kellett dolgozni. Ha figyelembe vesszük az itt nagyvonalakban felsoroltakat, akkor láthatjuk, nem hogy menekülésről nem lehet szó, hanem egy olyan mesterien előkészített és kivitelezett hadműveletről kell beszélnünk, amely párját ritkítja a világ hadtörténetében.

Milyen népeket talált Árpád népe a Kárpát-medencében?:

Korábban úgy tanultuk, hogy a Kárpát-medencét főleg szláv népek lakták. A hajdani temetők feltárása e nézetnek ellentmond, mert a szlávoknak vélt sírok lélekszáma sokszorosan felülmúlja Árpád népe, vagy akár az avarok sírjainak lélekszámát. Ha ugyanis ezen sírokban valóban szlávok nyugodnának, akkor Árpád népének nyelvében *“el kellett volna szlávosodnia, s mi ma szlávul és nem magyarul beszélénk”* (László Gyula: Honfoglalókról). Ez lehet az oka, hogy az utóbbi időben egy millió körüli “honfoglalóról” beszélnek. A nagy gondot az okozza, hogy ezen köznép anyagi műveltsége, azaz régészeti leletei nem azonosíthatók sem Árpád népe, sem az avarok leleteivel. Minden jel arra mutat, hogy ezen ősi földműves nép a Kárpát-medencében él már hosszú ezerévek óta. A leletek és a temetők tanúságtételeként tehát a X. században, a Kárpát-medencében három jelentős népcsoport élt: **Árpád népe, az avarok és az őstelepes földműves nép. Ezen népek ötvözetéből alakult ki a mai magyarság a későbbi idegen beütésekkel. E népeket kell tehát őseinknek tartani, mert vérük ereinkben csordogál.**

Az egyik legizgalmasabb kérdés talán az, hogy ezen népek melyikétől örököltük népvünket és nyelvünket? Ma is többen úgy vélik, hogy Árpád népe török, esetleg két nyelvű volt. Az avarok a kínai források szerint a mongol és török nyelvet beszélték. Az őstelepesek lettek volna magyar nyelvűek? Avagy ezen nyelvek ötvözetéből alakult ki a magyar nyelv? Minden kétséget kizáró, hiteles bizonyítékok sem az egyikre, sem a másikra nincsenek. Ebben az esetben is a régészeti leletek, és a régmúlt idők temetőinek feltárása nyújtanak eligazítást. Nos, az őstelepesek temetőinek lélekszáma sokszorosan felülmúlják Árpád népe és az avarok együttes lélekszámát. Nem lehetetlen tehát, hogy úgy népvünket, mint nyelvünket az őstelepes néptől örököltük, de nem zárható ki, hogy a törzsszövetség szabír-magyar ágának is magyar volt a népvneve. Az ungar-hungar nevünket pedig a csatlakozó onogor törzsektől örökölhettük, amelyek az ország határvidékein telepedtek le, és közvetlen érintkezésbe kerültek szomszédainkkal, akik az onogor név kapcsán ungaroknak kezdték nevezni bennünket. Annyi leszögezhető, hogy az őstelepes földműves nép tényező volt a magyarság kialakulásában, ezért ezen ősi idők történetének átértékelése időszerű lenne. Árpád népe volt viszont a Magyar Birodalom, a magyar államiság megalapítója, melynek kései örökösei vagyunk. Az ő cselekedeteikhez kapcsolódik mindazon fény és dicsőség, amelyre méltán büszkék lehetünk, és emléküket minden igaz magyar szívében őrzi.

A 955-ös augsburgi vereség döntő fordulatot hozott a magyar külpolitikában. A X. Század egyik legkiválóbb vezéregyénisége, Bulcsu horka itt vesztette életét. A nyugati hadjáratok ezzel véget értek. Bizánc irányában azonban továbbra is vezettek hadjáratokat egészen 970-ig.

Géza fejedelem uralomra lépésével, 972-ben kezdetét vette Magyarország nyugatirányú politikája. A magyar vezetőréteg ebben az időben már teljesen vagy nagyjából bizánci szertartás szerinti keresztény volt. A bizánci és a római kereszténység között 1054-ben következett be a hivatalos törés, de Géza korában (972-997) a világnézeti különbség már lényeges lehetett. Géza a politikai beállítottságú rómaiakat választotta és nyugati papságot hozott az országba. Minden bizonnyal gyermekeit is e hitben nevelte. A régi rend alapjai meginogtak, és megkezdődött az új feudális társadalom kiépítése, melyet Géza fia, Szent István tovább folytatott. A nyugati kapcsolatok megerősítése céljából 995-ben István feleségül vette a bajor harcegnőt, Gizellát, II. Henrik császár leányát.

Géza nagyfejedelem 997-ben halt meg, akit fia, István követett. István nagy lendülettel folytatta apja megkezdett munkáját, s már nem csak papokat, de német lovagokat is nagy számban hozott az országba, akiket gazdagon megjutalmazott, s akik segítségével hatalmát megtudta szilárdítani. A törzsek horkái és a régi rend urai nagy méltatlansággal figyelték a történeteket, és látták a rájuk veszélyes új uralkodói eszme kialakulását. István lényegében megszegte a vérszerződésben tett megállapodásokat, és fokozatosan kizárta a régi rend urait az ország vezetéséből. A Nyék törzs vezetője, Koppány horka lázadt fel elsőnek 998-ban, aki a fejedelmi tiszt várományosa és követelője volt. István a nyugati lovagok segítségével leverte Koppányt és kivégeztette.

A királyságok fénykorában az volt a szokás, hogy ha valamely uralkodó nyugati szokás szerint akarta megkoronáztatni magát, és ilyen király még nem volt az országnak, akkor koronát kért egy már megkoronázott királytól vagy a pápától, de e cselekedettel alárendelte magát a korona adományozójának. Szent István tehát 1000-ban II. Szilveszter pápától kért és kapott koronát, mert nem akart a német császár alattvalója lenni. Szent István és rajta keresztül a magyar királyok az **apostoli joggal is felruháztattak**, ami annyit jelent, hogy világi ügyekben nem ismerték el a pápa felsőbbbségi jogát, sőt a magyar püspököket is ők nevezték ki. Ezen jogokkal csak a magyar királyok rendelkeztek. Istvánt december 25-én Esztergomban királlyá koronázták, miután kezdetét vette a magyarországi egyházszervezés. 1002-ben István leverte az ellene lázadó erdélyi Gyulát és a dél-magyarországi Ajtonyt. 1028-ban meghalt István apósa, II. Henrik császár. Ezután a viszony megromlott Magyarország és a bajorok között. Az öregedő király II. Konrád ellen volt kénytelen megvédeni a nyugati határokat. 1031-ben meghalt István fia, Szent Imre, aki a királyi trón várományosa volt. István, unokaöccsét Orseolo Pétert szemelte ki a trónra, aki már 1027-óta a királyi udvarban élt, holott ez a király unokatestvérét, Vászolyt illette volna meg. Vászolyt 1032-ben azzal vádolták meg, hogy a király ellen merényletet sző, ezért megvakították és fiait elűzték az országból. András és Levente Kievben, Béla pedig Lengyelországban kapott menedéket.

1038. augusztus 15-én meghalt István, akit a Római Katolikus Egyház az egyház szolgálatában végzett munkájáért, röviddel halála után szentté avatott. Orseolo Péter lépett a trónra, de a magyarok 1041-ben elűzték. Péter III. Henrik német császárhoz menekült, akitől

segítségért. Henrik kapott az alkalmon, és 1044-ben megverte Aba Sámuel seregeit, és Pétert visszahelyezte a magyar trónra, mint német hűbérrest. Géza és Szent István politikája tehát megbosszúlta magát. Amit a magyarság nyugati, déli és keleti ellenségei saját erejükből nem tudtak elérni, azt most a magyarság belső megosztásával elérték. S hogy Magyarország ebben az időben milyen hatalmas gazdasági, katonai és politikai erőt képviselt, misem jelzi világosabban, mint az, hogy a magyarok 1046-ban másodízben is fellázadtak Péter ellen, akit elfogtak és megvakítottak. Hazahívták az elűzött hercegeket, Andrást megválasztották királynak, megtagadták a hűbéradót a császárnak, és Henrik nem tudott tenni semmit, annak ellenére, hogy a belső rend nem szilárdult meg teljesen, mert András is István politikáját folytatta. A belső rend csak Szent László, 1077-ben történt uralomralépése után szilárdult meg, mert nagyon szigorú büntetőtörvényeket vezetett be. Ebben az időben halt meg a horvát király, miután trónviszály tört ki, és felesége, Ilona királyné, testvéréhez, Szent Lászlóhoz fordult segítségért. Így lett Horvátország Magyarország tartománya.

Szent Lászlót 1095-ben Kálmán király követte a trónon, aki a "könyves" jelzőt kapta. Korának legolvasottabb, legműveltebb királya volt. Kálmán király beszüntette a boszorkány üldözéseket, mert kimondta, hogy "*boszorkányok nincsenek*". Lazított a Szent László által foganatosított kemény büntetőintézkedéseken is, és megtiltotta, hogy kegyetlen büntetést szabjanak ki olyan esetben, amikor az elkövetett bűn arra nem ad okot. 1105-ben koronázott királya lett horvátországnak és Dalmáciának is. E két tartományt később, III. István király (1061-1072) korában a bizánci császár, Mánuel szerette volna megszerezni, és ehhez egy tervet dolgozott ki. III. István öccsét, a későbbi III. Béla királyt felkérte vejének és örökösének, miután Béla Bizáncba költözött. A császárnak azonban fia született, és Bélát megfosztotta az örökösödéstől, így a terv is meghiusult. Az adóztatás és a királyi hatalom egyéb túlkapásai II. András király (1205-1235) korában nagy elégedetlenséget keltett, és lázadással fenyegetett. Ennek elkerülése érdekében a király 1222-ben kiadta a jogok rendezéséről szóló törvénykezést, a híres **Arany Bullát** (11. kép) mindössze hét évvel az angolok Magna Cartája után. Az új jogtörvény azonban nem oldotta meg a nehézségeket. A király kénytelen volt adóengedményeket, sőt adományokat biztosítani úgy a főuraknak mint az egyház részére.

András 1235-ben bekövetkezett halála után IV. Béla király (1235-1270) követte a trónon. Béla nyomban hozzáállott a királyi hatalom és tekintély visszaállításához. Adókat vetett ki, és András által adományozott birtokokat is visszavette, ami újabb elégedetlenséget és a király iránt ellenszenvet váltott ki. Így köszöntött az országra 1241, Magyarország fennállásának 345-ik évében a "tatárjárás" elnevezés alatt ismert mongól hódítás. A király végig hordoztatta a véres kardot az országban, de a főurak nemmel vagy feltételekkel válaszoltak. Követelték a Batu kán hadai elől elmenekült kun király, Kuten kiadását, akiknek Béla megengedte, hogy népével együtt letelepedjen, és hogy velük hadait növelje. Batu követeit pedig, akik Kuten kiadása ügyében jöttek Béla királyhoz a főurak meggyilkolták. Ez megbocsájthatatlan bűnnek számított, és várható volt a mongol hadak kegyetlensége és könyörtelen pusztítása. A főurak meggyilkolták a kun királyt

is, amiért a kunok is a magyarságra támadtak és nagy részük elhagyta az országot. Muhi pusztánál Batu kán hatalmas csapást mért Béla seregeire, és a király is menekülni volt kénytelen. Béla felesége és a királyi kincstár II. Frigyes, osztrák herceg fogságába esett. Béla a feleségét a királyi kincsek föladásával és Moson, Sopron, Pozsony megyék elzálogosításával tudta kiváltani. (A hivatalos történészek szerint Béla király esett fogságba. Akkor miért kellett Frigyesnek tárgyalni a fogoly és kiszolgáltatott királlyal, mikor az ország már mongol kézen volt, s nem volt senki aki Bélát kiválsa vagy megbosszulja?) Frigyes ez után az ország nyugati vidékeire tört, rabolt és pusztított. Béla Zágrábba menekült és onnan segítséget kért a pápától, a francia királytól és a német császártól, de a kérése elutasításra talált. 1242 tavaszán a mongolok (tatárok) elhagyták az országot, majd Béla visszatér, és hozzákezdett az ország újjáépítéséhez.

Az Árpádház utolsó férfiági sarja, III. András 1301-ben halt meg. Mintegy hét éves trónviszály után Károly Róbert, V. István leányának unokáját 1308-ban, szabad választással emelték trónra. Károly Róbert erős kézzel rendet teremtett. Okos és kiváló vezéri tehetség volt. Megfontolt külpolitikája, józan gazdaságpolitikája felvirágozta az országot, és visszaállította régi tekintélyét. Fiára, Nagy Lajosra (1342-1382) egy gazdag országot hagyott. Lajos békés természetű és jóindulatú, ugyanakkor bátor ember volt, amit többször bebizonyított cselekedeteivel. Körülmények, de talán méginkább a háttérben munkálkodó, nagyravágyó anyja, Erzsébet ösztökélése a birodalom határainak kiterjesztését eredményezte. Ezért kapta Lajos a "Nagy" jelzőt. Bebizonyosodott azonban, hogy atyja józan politikája okosabb és hasznosabb is volt. Az örökös hadviselés, érdekek esetleges megvásárlása alaposan kimerítették az ország kincstárát. A törökökkel 1366-ban ütközött meg először Nikápolynál, akik 1373-ra érték el a birodalom hűbértartományainak határait.

Nagy Lajos halála utáni kort a Hunyadiak megjelenéséig a kiskirályok korának lehet nevezni. A hatalmas vagyonokkal rendelkező, és egymás között torzsalkodó főurak prédája lett az ország. Csoportokra szakadva olyan királyokat választottak vagy támogattak, akik érdekeiket kiszolgálták, holott a közeledő török seregekre, és az ország ügyeire kellett volna figyelni. Ezen viszályból a törökverő Hunyadi János alakja kezdett kimagasodni. 1446-ban a pesti országgyűlés Hunyadit az ország kormányzójává nevezte ki és a királyi hatalmat némi korlátozással ráruházta. Hunyadi e tisztségéről 1452-ben mondott le, de V. László király az ország főkapitányává nevezte ki, és rábízta a királyi jövődelem kezeléset.

1456 júniusában a török hatalmas, 150.000 főnyi sereggel, 300 ágyúval és 200 hajóval vonult fel Nándorfehérvár (a mai Belgrád) ellen. A vár kapitánya Hunyadi sógora, Szilágyi Mihály volt. A török bekerítette a várat és azt július 4-én ostrom alá vette. **A pápa elrendelte a déli harngszót a győzelemért.** Hunyadi és Kapisztrán János szerzetes, aki nagy segítségére volt Hunyadinak a hadak toborzásában és lelkesítésében, áttörte a török gyűrűt és megteremtette az összeköttetést az ostromlottakkal. A török seregek július 21-én indították utolsó rohamukat, a vár védői azonban ezt visszaverték. E naphoz kötődik Dugovics Titusz hőstette, aki a vár fokára török zászlót kitűzni akaró harcost magával együtt a mélybe rántotta. Másnap, Hunyadi és

Kapisztrán ellentámadásba ment át és szétverték a török seregeket. **A déli harangszó ma is e győzelemre emlékeztet.** A nagy nyári meleg következtében a sok hulla gyorsan emyedésnek indult és járvány ütött ki, ami Hunyadi is magával ragadta. A nagy hadvezér halálának alkalmából még II. Mohammed török szultán is nagy elismeréssel nyilatkozott Hunyadiról. Két hónappal később Kapisztrán János is a járvány áldozata lett. Szentté avatták majd a kaliforniai Capistrano Beach nevű várost róla nevezték el.

A Hunyadi család ellenségei, a Cillei-Garai család vezetésével végleg leakartak számolni a Hunyadiakkal. Hunyadi fiait, Lászlót és Mátyást elfogatták és börtönbe vetették. Lászlót törvény elé állították és lefejezték, mire a Hunyadi pártiak föllázdak. A veszélyt látva a gyenge kezű V. László király Bécsbe, majd pedig Prágába menekült, magával vitte túszként Mátyást is, akit Szilágyi 40.000 aranyért váltott ki.

Mátyást (12. káp) 1458-ban királlyá választották, aki Magyarország egyik legbölcsebb és legnagyobb tiszteletben tartott uralkodója lett. Mátyás igazságos cselekedeteit számos legenda örökítette meg. Megszilárdította a belső rendet, és megszervezte a "fekete sereget" (fekete ruházat) a török veszedelemmel szemben, bár több esetben volt kénytelen a töröktől békét vásárolni, hogy a nyugati és északi, esetenként belső ellenségeivel megküzdjön. Gazdag udvart tartott fenn, ahol számos európai koponya megfordult. Könyvtára Európa-híres volt. Mátyás 1490-ben halt meg, mint a magyarság utolsó erőskezű királya. Halála után egy újabb kiskirályok kora vette kezdetét, ami odáig fajult, hogy a török 1541-ben puskalövés nélkül foglalta el Budát.

A Magyar Birodalom bukását a töröktől Mohácsnál 1526. augusztus 29-én elszenvedett vereséggel magyarázzák, ahol a menekülő király, II. Lajos is életét veszítette. Azonban, mint a magyar történetírásban oly sok minden, ez se állja meg a helyét. A győzelem után a török csapatok portyára indultak az ország különböző vidékein, ahol helyi ellenállásra találtak, és szeptember közepén elhagyták az országot.

A Magyar Birodalom bukását a nemesi dekadencia okozta, ami nem volt sajátos a magyar nemességre. A dekadencia ugyanis a gazdagság, és a kicsinyes emberi tulajdonság mellékterméke. A kiskirályok mindenkor és minden nép történetében felbújánoztak erőskezű uralkodó hiányában. Ha valaki népek és nemzetek történelmét tanulmányozza, láthatja, hogy más népek történelmében is lezajlottak hasonló események, melyek a magyarságéban végzetessé váltak. Ennek magyarázata pedig az, hogy Magyarország a keleti és a nyugati műveltség ütközőpontján fekszik. Mikor felvettük a nyugati kereszténységet, az ősi, keleti műveltségünknek hátat fordítottunk, a nyugat pedig a mai napig sem fogadott el bennünket. Így lettünk idegenek és kivetettek Európában, Ősi magyar földünkön. Továbbá, jövőt és sorsot meghatározó időben nem került felszínre egy erőskezű uralkodó, aki a kiskirályokat félreállította volna és megvédte volna az országot a külső veszedelemmel szemben.

Az itt elmondottakat misem jellemzi jobban, mint II. Lajos király halála utáni események. 1526. November 10-én a Székesfehérvárott összegyűlt rendek Szapolyai Jánost (1526-1540) királlyá választották. A Habsburg-párti rendek pedig December 16-án Habsburg Ferdinándot

(1526-1564) választották királlyá. Ezzel lényegében a magyar trón a trianoni "békeszerződésig" (1920) a Habsburg-ház birtokába került. Így jött létre az Osztrák-Magyar Monarchia. Az elkövetkező tizenöt évet a két király közötti háborúk töltötték ki. Szapolyai több esetben kért segítséget II. Szulejmán, török szultántól Ferdinánd ellen. 1538-ban azonban békét kötöttek, amelynek értelmében Szapolyai halála után Ferdinándra marad a királyság. Szapolyainak, két héttel halála előtt fia született, és meghagyta híveinek, hogy a csecsemőt koronázzák királlyá, gyámjával pedig a török szultánt kérjék föl. A csecsemőkirály érdekeinek védelme lett az ürügy arra, hogy Szulejmán 1541. augusztus 29-én, a mohácsi csata 15-ik évfordulója napján, ellenállás nélkül birtokba vette Budát.

Ezt követően az ország három részre szakadt. Dunántúl és a Nagyalföld török kézre került, a nyugati és északi peremvidékek magyar, illetve Habsburg fennhatóság alatt maradtak, míg Erdély, súlyos adók ellenében megtudta vásárolni "szabadságát" a töröktől. A török 1699-ben lett kiszorítva az ország területéről. A közbeeső kornak számos nagy alakjáról, hősről, eseményéről emlékezik meg történetírásunk. Így például: az egri nők (13. kép) vagy Szigetvár hősei. Az egri nők, akik férjeik, apáik, testvéreik mellett 1552-ben karddal a kézben vagy kővel és forróvízzel verték vissza az ostromlókat és győztek. Szigetvár védői 1566-ban, haláltmegvető hősiességük ellenére se voltak ilyen szerencsések. Mintegy 2.500 harcos Zrinyi Miklós vezetésével, 90.000 törökkel szemben egy hónapig védte a várost. 25.000 török vesztette életét miközben a védők lélekszáma 300-ra apadt. Tartalékaik is fogytán voltak. Nem volt lehetőség a további védelemre. A tisztek feleségei és leányai úgy döntöttek, inkább meghalnak, mint török kézre kerüljenek. Az utolsó roham előtt a férjek megölték feleségeiket, apák leányaikat. Zrinyi felsorakoztatta hű katonáit, s mint orkán rontottak az ellenségre. Három kivételével mind hősi halált haltak.

1568-as tordai országgyűlés törvényesítette a vallásszabadságot, mely szerint minden ember szabadon választhatta meg vallását. Magyarország ezzel is megelőzte Európát. A Habsburgok magyarellenes politikája, öt évvel a török kiűzése után, kiobbantotta az 1704-től 1711-ig tartó, II. Rákóczi Ferenc által vezetett szabadságharcot. A török időkben elnéptelenedett területekre visszaigyekvő magyarokat a Habsburgok elkergették és idegeneket telepítettek be, amely a XX. században Trianon alapja lett. Igaz ugyan, hogy e kérdésben a magyar főurak is megtették a magukét, akik főleg Erdélybe, olcsó munkaerőt, sok románt telepítettek be. Nagy szabadsághősünk, II. Rákóczi Ferenc nagyapja, Rákóczi György fordította le a bibliát román nyelvre, hogy ezzel elindítsa a románság művelődését. A továbbiakat ismerjük. A sors különös játéka, hogy szabadságharc bukása után Rákóczi Törökországban kapott menedéket, ott is halt meg. A kiváló hadvezér, Bercsényi Miklós pedig Franciaországba menekült és a francia huszárság megszervezője lett. Ezen francia kötelékből jött Kovács Mihály (14. kép) ezredes Amerikába, aki viszont az amerikai huszárságot szervezte meg korszerű hadviselésre.

A török és Habsburg hódoltság nem köszönhető volna Magyarországra rosszabb korban. Hiszen az Olaszországból elinduló reneszánsz, ami oly nagy életerőt és frissességet

hozott az európai művelődésben - amire napjainkban is nagy szükség lenne -, Magyarországon megtorpant. E kor nagyütemű fejlődésével csak viszonylag szabad, de mégis elzárt Erdély tudott valamelyest lépést tartani. E korban épültek Európa szerte a tudomány fellegvárai, Magyarország a törökkel és a Habsburg-házzal küzdött, miközben önmagát örölte fel és rombadőlt.

A magyar tragédiának azonban mégsem ez az egyedüli vagy kizárólagos okozója. Az ezerhatszázas évek elején, közepén kezdte hajtogatni csiráit egy új eszme, a **nemzeti gondolat**, ami a **nagy francia forradalomban**, 1789-ben teljesedett ki. Korábban, a mindenkori hatalomhoz, király iránti hűség volt a társadalmat összefogó vezéreszme. **Az új vezéreszme a nemzetet emelte eszményi magaslatra.** A nyugati népek átirták történelmüket, és kiművelték nemzeti önismeretüket, amely szilárd alapja lett az új vezéreszmének. Ezen eszme a nyugati országok némelyikében, mint az orkán elseperte a nemzetiségeket. Magyarországon az új eszme a Széchenyiek okos gazdaságpolitikája mellett, és az ugyancsak ő általuk alapított Tudományos Akadémia segítségével művelődhetett volna ki. E folyamatot az 1848-49-es szabadságharc bukása torpedózta meg, miután a Bach-kormány megtöltötte a Tudományos Akadémiát osztrák vagy osztrák-német származású, magyarellenes "tudósokkal", akik feladata az volt, hogy átirják a magyarság, főleg eredetének történetét. Céljuk az volt, hogy a lehető legmélyebbre gázoljanak a magyarság érzelm- és lelkivilágába. Csírájában folytatták el a nemzethű történetírást, és azon keresztül megakadályozták a társadalmat vezérlő nemzeti eszme kiművelődését. Ezen siserehad e munkát mesterien el is végezte. Megtagadtuk dicső szittya-hun őseinket és finnugorok lettünk.

E kor megértése nélkül nem születhetik meg a nemzethű történetírás, a nemzethű történetírás hiányában nem művelődhetik ki az egységes és alkotótöltetű nemzeti önismeret, ami nélkül nincs nemzettudat, nincs nemzeti önbecsülés és nincs magyar feltámadás.

E munkát alulról kell elvégezni, mert a Habsburgok által meghonosított történetírás ma is katedrabirtokos.

Az 1848-49-es szabadságharcot megelőző évek egyik fő kérdése a köztelherviselés megoldása volt. 48 elején Párizsban és Bécsben kitört forradalom és a hazai forradalmi hangulat a nemességet arra kényszerítette, hogy e kérdésben a népi akaratnak engedjenek. Az országgyűlés felsőháza 1848. március 15-én a délelőtti órákban megszavazta a köztelherviselésről szóló törvényt, a főnemesség önként feladta kiváltságainak egy részét, ezzel megelőzte, hogy a délután kitörő szabadságharc a főúri osztály elleni forradalomra fajuljon. Így a magyar főnemesség egyedül a világon, ha nyomásra is, de mégis önként adta fel kiváltságjogait. A szabadságharc leverése után a Bach-kormány terrorja nehezedett az országra, majd pedig a kiegyezés (1867) után egy nemzetellenes gazdasági oligarchia szorításában vergődött az új magyar kormány.

A századforduló táján nagy volt a nyugtalanság Európában. A hatalmi villongások háborúval fenyegettek. Kelet-Közép-Európában a nemzetiségeket a nemzeti függetlenség eszméje tüzelte, amelyet Bécsből és Moszkvából egyaránt hevítettek a magyarság ellen. Cikkék,

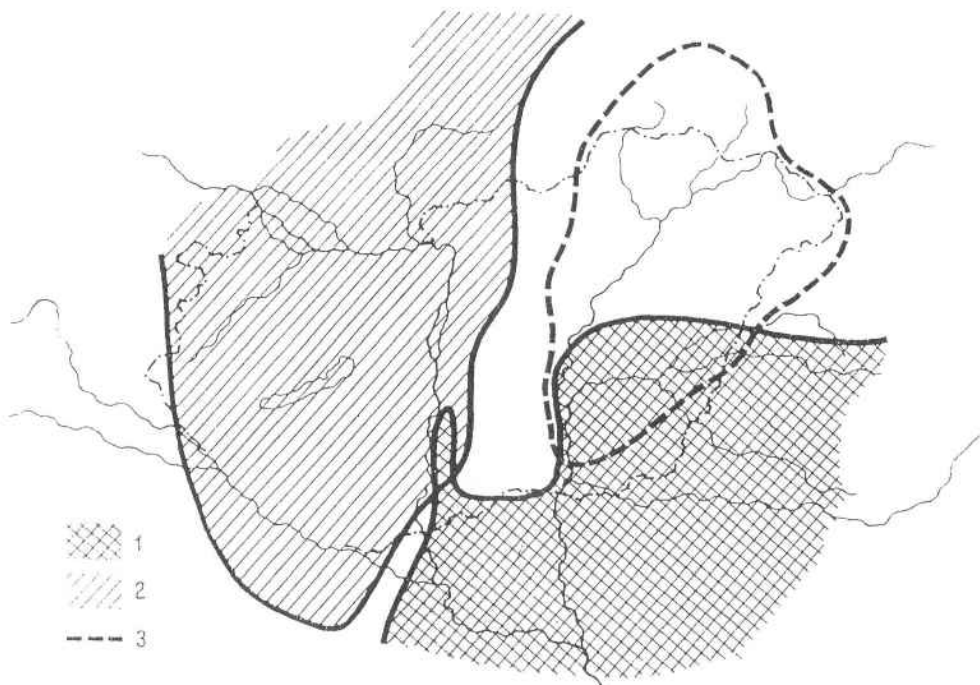
térképek jelentek meg Magyarország feldarabolásáról, melyeket magyar részről nem vettek komolyan. 1914. június 28-án egy szerb orvgyilkos lelőtte Ferenc Ferdinánd trónörökösét és feleségét Sarajevóban. Ez lett az ürügy, az utolsó szalmaszál, amelyet az első világháború kitérése okának emlegetnek. Az igazi ok, mint minden háború oka, gazdasági és a hatalmi kérdés volt. Magyarország ekkor az Osztrák-Magyar Monarchia tagállama volt, így nem rendelkezhetett önálló külpolitikával. A birodalom miniszterei között csak egy magyar volt, a külügyminiszter, gróf Tisza István. A birodalom kormánya Szerbia azonnali megtámadását javasolta. Ezt Tisza ellenezte és politikai megoldást javasolt. Európa ekkor olyan volt mintegy felbolydult méhkas, és július végén a monarchia csapatai átlépték Szerbia határait. A háború 1918-ban ért véget úgy, hogy Magyarország területére egyetlen ellenséges katona nem tette be a lábát. A háborút béketárgyalások követték és Magyarország ügyét a Párizs melletti Trianonban tárgyalták. Mire e tárgyalásokat befejezték Magyarország elvesztette területének 72%-át, lakosságának 64%-át, köztük 3.5 millió magyart (15. kép), akikből másfél millió az új határok mentén élt csaknem szintiszta magyar falvakban. A történelmi Magyarország feldarabolását a nemzetiségek "önrendelkezési jogának" érdekében és a "demokratikus eszmék" jegyében tették. A tények ezt egyszerűen nem támasztják alá. A kibővített Románia is nemzetiségi állam lett. Úgyszintén a két új állam Jugoszlávia és Csehszlovákia. Egyéb nemzetiségek között két millió magyar került román, egy millió magyar cseh és fél millió magyar szerb uralom alá. A "békeszerződés" értelmében a hovatartozást illetően népszavazásokat kellett volna kiírni, de miután Pozsony lakossága Magyarország mellett szavazott, a további választásokat gyorsan leállították. Ez pedig nem volt más, mint a fennen hirdetett demokratikus eszmék sárbatiprása.

Az elalélt nemzetet a trianoni katasztrófa rázta fel álmából. Megkezdődött egy életerős szellemi kibontakozás, építkezés, aminek meg lett volna a kívánt és remélt eredménye, de ezt elseperte a második világháború. 1956-ban egy újabb talpraállást kísérelt meg a nemzet, de a túlerővel nem tudott megküzdeni. Elbukott minden hősiesség, minden áldozatkészség ellenére. A nyugat a "szabadságszerető" nyugat, a "szabadság bástyájával" az élen ismét elarult, cserbenhagyott bennünket.

A vesztes szabadságharcot megtorlások követték, a nemzet meghasonlott és befelé fordult. A Kádár-Aczél együttesnek sikerült a magyar fiatalságból kiölni a nemzeti önbecsülés utolsó szikráját is. Ennek eredménye, hogy a magyarság évente kb. 40.000 (60.000) fővel, egy kisvárosnyi lélekkel fogy. Ha e folyamatot nem tudjuk megállítani, ellenségeink nagy örömeire eltűnünk a történelem színpadáról. Ahhoz, hogy nemzetünket megtudjuk menteni a pusztulástól, szembe kell néznünk a tényekkel, a valósággal, fel kell mérnünk jelen helyzetünket, és meg kell állapítani teendőnket.

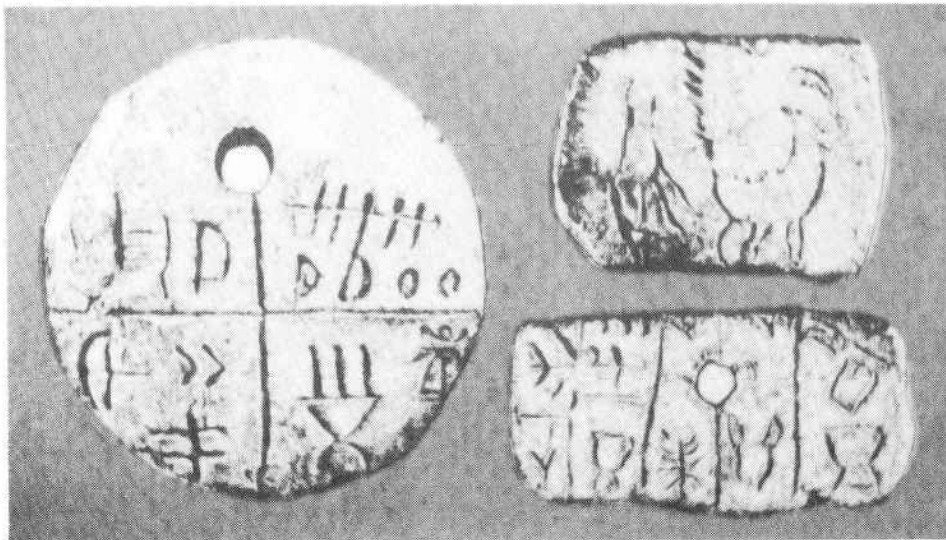
E munka nem kezdődhet mással, mint a nemzethű történelemírással. Valós múltunk ismeretéből meríthetjük mindazon tudást, amely nélkülözhetetlen jövőnk építéséhez.

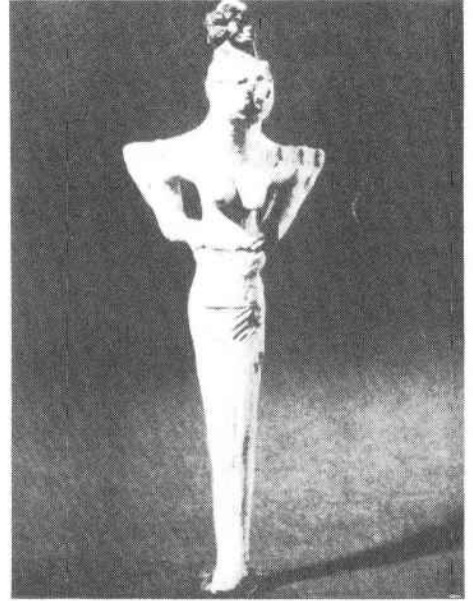
Radics Géza

1. kép: Az újkőkor korai szakaszának műveltségei Magyarországon: 1: Körös, 2: A dunántúli vonaldíszes kerámia, 3: Az alföldi vonaldíszes kerámia. (Kalicz Nándor: Agyag Istenek)
E. 1.: Neolithic Cultures in the Carpathian Basin

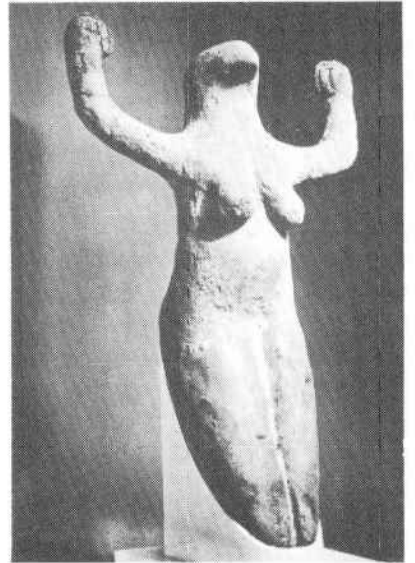
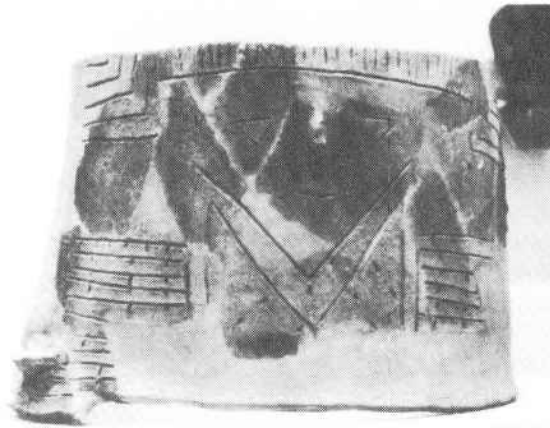
2. kép: Alsótátlaki írásos cserepek.
E. 2.: Pictographs from Alsótátlaka

3. kép: Kőkénydombi és mezopotámiai istennő (Nemzeti Múzeum)
E. 3.: Goddesses from Hungary and Mesopotamia (National Museum)

4. kép: Szolnoki edény nyaktöredéke (Damjanich Múzeum)
E. 4.: Broken clay pottery from Hungary

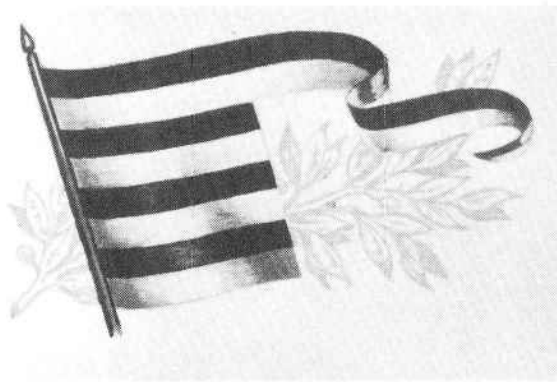
5. kép: Egyiptomi Istennő
E. 5.: Goddess from Egypt

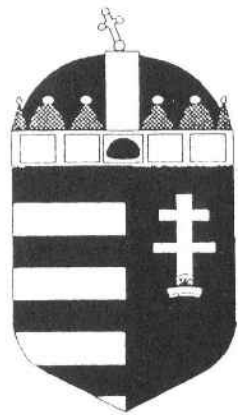
6. kép: Heves megyei leányok és a szittyá királyné fejdisze
E. 6.: Headdress of the maidens from Heves county and the crown of the Scythian Queen

7. kép: Vérszerződés (Káy Lajos festménye)
E. 7.: Oath taking

8. kép: Zászló a XI. századból és a nemzeti címer
E. 8.: Flag from the XI. century and the Hungarian national emblem

9. kép: Árpád népének ruházata (Damjanich Múzeum)
E. 9.: The clothing of Árpád's people

12. kép: Mátyás király
E. 12.: King Mátyás

13. kép: Egri nők
(Székely Bertalan festménye)
E. 13.: The women of Eger
(Painting by Bertalan Székely)

14. kép: Kováts Mihály ezredes
(Bényey Zoltán festménye)
E. 14.: Col. Mihály Kováts
(Painting by Zoltán Bényey)

Michael Kovats de Fabriczy was born in Hungary in 1724. He served under Frederick the Great. Decorated for bravery with the highest Award Pour Le Merit, he was the commander of the Free Gersdorf Hussars. He volunteered his services through Benjamin Franklin, then American Envoy to the Court of Versailles. Washington assigned him as Master of Exercise to the newly formed cavalry and he was commissioned by the Continental Congress as a Colonel and later became Commandant of the new Cavalry. In the August 4, 1778 issue of the MARYLAND JOURNAL, the editor gave a very high mark to the cavalry . . . "distinguished not only by its splendid uniforms and standardized equipment from the rather poorly clad and depressed revolutionary troops but also by its good training and exemplary discipline. And in this work, the lion's share belongs to Kovats who had by far the most peacetime and battle experience in organizing independent units, as well as training and commanding them." After two years of intensive campaigning under General George Washington, Col. Kovats fell mortally wounded May 11, 1779 in the battle of Charleston, South Carolina.

His English opponent, Brigade Major Skelly, paid him the greatest tribute at the requiem at his grave. He said: "The best cavalry the Rebels ever had."

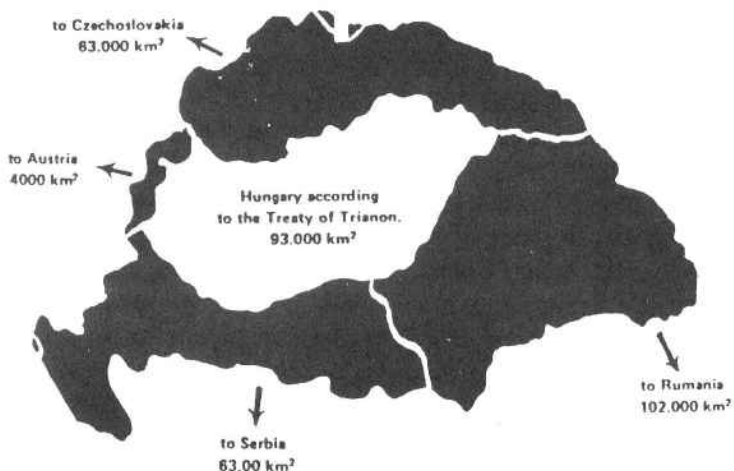
The Citadel, at Charleston, S. C. has an important display of memorabilia in its Museum to preserve the memory of his heroism.

15. kép: A feldarabolt Magyarország
 E. 15: The dismembered Hungary

Partition of the territory of Hungary.

The Peace Treaty of Trianon has deprived Hungary of 72% of its territory

Economic losses

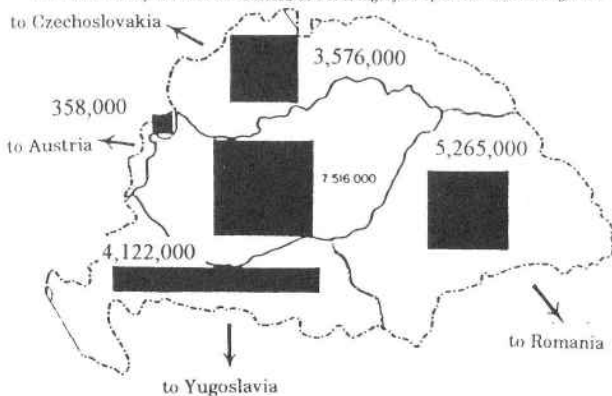
The Trianon Treaty was disastrous for Hungary. The economic losses devastated the country for decades.

The following are some of the losses of industry, institutions and agriculture:

- 61.4% of the arable land,
- 88 % of the timber
- 62.2% of the railroads
- 64.5% of the hard surface roads
- 83.1% of the raw iron output
- 55.7% of the industrial plants
- 67% of the banking and credit institutions
- 67% of the post offices
- 100% of the gold mines
- 100% of the silver, copper and salt deposits
- 65% of the cattle stock
- 49% of the swine stock
- 53.3% of the horse stock
- 72.4% of the sheep stock
- 45% of the workforce
- 38% of the flour mills
- 55.6% of the sugar refining industry
- 52% of the alcohol industry
- 39% of the breweries
- 60% of the iron and steel industry
- 30% of the cotton industry
- 90% of the wool industry
- 50% of the leather industry
- 47% of the oil refining industry
- 47% of the fertilizer industry
- 39% of the cement-works industry
- 68% of the glass-works

Partition of Hungary's population.

The Peace Treaty of Trianon has forced 64% of Hungary's Population under foreign rule

RECOMMENDED READING

- Badiny Jos, Francisco The Sumerian wonder. Buenos Aires, 1974
Baráth, Tibor The early Hungarians. Montreal, 1983
Bobula, Ida Origin of the Hungarian nation. Danubian Press, 1982
Borsody, Stephen The Hungarians: A divided nation. Yale, 1988
Botos, László **The Homeland Reclaimed. Rochester, NY 1995**
Chászár, Edward Decision in Vienna. Danubian Press, 1978
Haraszti, Endre The ethnic history of Transylvania. Danubian Press, 1971
Homonnay - Wass **Justice for Hungary 1920-1970. Turul Society, Canada**
Horváth, Izabella The journey of the Griffins. Debrecen, 1992
Komjathy, Anthony T. 1,000 years Hungarian art of war. Toronto, 1982
Mindszenty, József Memoirs. Macmillian Publishing Co. New York
Nagy, Sándor **The forgotten cradle of the Hungarian cult. Toronto, 1982**
Sisa, Stephen America's amazing Hungarians. Author, 1987
Sisa, Stephen **The spirit of Hungary. Toronto, 1983**
Széplaki, Joseph The Hungarians in America. Ocean Pub. New York
Wass, Albert Selected Hungarian folk tales. Danubian Press, 1972
Wass, Albert Selected Hungarian legends. Danubian Press, 1971

SUPPLEMENTARY HUNGARIAN HISTORY

Foreword

The desire of this short, supplementary Hungarian and English language historical study is to offer information of Hungarian history to Hungarian youth worldwide and Hungarians in general, which is normally missing from the pages of the history books. Therefore, a reader will not be burdened with the official and widely known historical events and views. This study offers new or less known perspectives of Hungarian history that are unquestionably true of the origin and ancient history of Hungarians.

The Hungarian history of the last thousand years is compiled in such a way that it will demonstrate the decline and demise of the once great Hungarian empire. The reason for doing this is, that this once great and powerful nation is on a steady decline, and if we won't be able to reclaim our national consciousness, we will vanish from the scene of human history. Hungary's birth rate has been on a decline since the early eighties. The yearly depletion is about 40,000 people (another source shows 60,000). A country of ten million can't cope with this for long. It is time that we face reality and forget about the empty, but great sounding orations. Let us find out the causes of our decline and lay down the work ahead of us in order to rise into the greatness that Hungarians are capable of.

We believe that the cause of our disintegration lies partly in the decadence which grew out of the riches of medieval Hungary and partly due to the negatively written history which took hold after the 1848-49 freedom fight was put down. In order for us to turn back the oncoming tides, we must clean our history books from the demeaning, negative elements and we must rewrite them in order that they be true and uplifting. National consciousness and self-respect can only be maintained or cultivated by the knowledge that radiates from positively written history. In possession of this knowledge and self-respect, we can liftup our nation from the ashes and despair. We must regain our national vitality and once again play a role in European history. For this we ask the God of the Hungarians to give us health and determination.

The Hungarian Freedom-Fighters World Federation
Chicago Area Chapter
Chicago, July 24, 1996.

In view of archaeological artifacts, we can safely say that the Carpathian Basin has been inhabited by humans for the last several hundred thousand years. Fragments of a human skull were found in 1963 at Vértesszőlős (Northwestern Hungary). Radio carbon dating suggests that this early man lived about 300 thousand years ago. The Neanderthal's, and of course, the Cro-Magnon's remains and tools have also been found in the Carpathian Basin. According to science, modern humans are the straight descendants of the Cro-Magnon. About 40,000 years ago in Bükk mountain (North-Central Hungary) a culture evolved which excelled to the highest levels of its time. The inhabitants of this culture are famous for their fine stone tools and arrowheads. They are a work of art. Such fine tools have not been found anywhere else in the world. Archaeologists found in one of the caves of this mountain a whistle made of bone which has three holes and five notes can be played on it. The caves throughout the Carpathian Basin have been inhabited by humans, and the artifacts of ancient man have been found close by the warm water spring even from the ice age.

The Neolithic cultures had begun to evolve approximately eight thousand years ago. About seven thousand years ago a distinct culture was flourishing at the lower region, between the river Danube and the river Tisza, the lower region east of Tisza, and in Transylvania. It is known as the **Körös culture** (Exhibit 1). People of this culture lived in small tent-like or vertical wall houses. In Transylvania they used stone to build houses. Besides hunting and gathering, these people provided for themselves by agriculture and by domesticated animals. The artifacts of this culture show a close resemblance to the Mesopotamian culture. In 1963 at Alsótárlaka on the river Maros, three clay tablets (Exhibit 2) were found with pictographs on them. These tablets are close to seven thousand (7,000) years old - though some scientists are still debating this - suggesting that the cradle of writing may have been the Carpathian Basin. The oldest Sumerian tablets are about 5,500 years old. The Mesopotamian Sumerian culture developed into the oldest known high culture, and the pictographs evolved into an intricate cuneiform writing. Early scholars at the middle of the nineteenth century, while deciphering the Sumerian writings, recognized that the Sumerians spoke an agglutinative language, similar to the Hungarian;

hundreds of Sumerian words still exist in the Hungarian language. Some scholars, such as the French Lenormant and the English Sayce, did learn Hungarian so they could be more successful in deciphering the ancient Sumerian language. Others believe that the Hungarian and the Sumerian language are one and the same.

About a thousand years later, the Körös culture was followed by the **Culture of the Great-Plain**. Artifacts of this culture also closely resemble the Sumerian artifacts. One of the widely known symbols from this period is the triangle which appears on many sacred artifacts, especially on the little idols (Exhibit 3) representing the **goddess of fertility**. The triangle is the symbol of the women in the pictographs also. From the Culture of the Great-Plain, there is a striking symbol which resembles the capital **M** in the Latin alphabet. This symbol appeared about 5,500 years ago, and about two hundred years later in Mesopotamia, suggesting that there was some contact between the people of the Carpathian Basin and Mesopotamia. What is interesting about this symbol is that no one knows the meaning of it. What follows is some speculative suggestion as to what this symbol may mean and represent.

The symbol resembles the capital **M**, thousands of years later becoming the capital **M** of the Latin alphabet suggesting that it represented someone or something very important. 5,500 years ago the most significant driving force in social development was the fertility culture which embodied the struggle for life, for one's very own existence. It would be logical to look for an explanation within that circle of thoughts and ideas. **Matter** in Latin, **Mutter** in German and **Mother** in the English language would indicate that the symbol in question represents **motherhood, mother goddess** in the fertility culture. Therefore, like the triangle, it represents the same or similar meaning. Question: Why didn't scholars recognize this obvious possibility? Could it be that there is another meaning behind that ancient symbol?

The Neolithic collection of the Damjanich János Museum of Szolnok includes an exhibit containing the neck of a large clay jar (Exhibit 4) which had been used to store grain some 5,500 years ago. On this piece of pottery, the capital **M** symbol is engraved in such a way that it is also a part of the triangle. The **V** angle of the **M** forms the bottom lines of the triangle; this is enclosed by the top line above the two engraved, triangle-shaped eyes, horizontal mouth and nose, which is shaped out of clay. Now, if the two symbols represent the same thing, why did they use them in combination? Is it possible that there is another logical explanation to this question? What could be the meaning resembling the capital **M**? The fact is that this ancient symbol resembles not only the capital **M** of the Latin alphabet, but looks very much like a letter **Á** in the Hungarian runic writing also. We Hungarians call ourselves **magyar**, and that word also starts with the sound **m**. Could it be that behind this ancient symbol we should look for our name **magyar**? In this case, if we use the meaning **magyar** (Hungarian) for the Capital **M**, and meaning **Istennő** or **Nagyasszony** (goddess) for the triangle, the reading would be **Magyarok Istennője** or **Magyarok Nagyasszonya** (Goddess of the Hungarians). Interesting to note that those dot-like engravings falling out of the triangle are like seeds falling out of the hand of the

farmer while sowing his fields. It can be stated with near certainty that the owner of the clay jar was asking for the blessing of the goddess for a good harvest.

The Egyptian idol (Exhibit 5) also symbolizes the goddess of the fertility culture. It is also about 5,500 years old and is made from the mud of the river Nile. This statue, shaped like a seed, containing raised arms with closed fingers suggests that this goddess is saying something. There must be a message behind those striking positions of the arms. It is well known that in Egyptian hieroglyphics animals, human body parts, tools and so on, have been used for writing to relay messages. The head of this statue is an eagle. The eagle is the letter **A**. In the books of Egyptology we will find that the meaning of the arm is **ka**, that is **kar**, plural **karok** (arms) in Hungarian. Hand with closed fingers is **amem**, which means **grip** or **grasp**. If the Egyptologists would learn Hungarian, like some Sumerologists did in the past century, perhaps they would switch the letters **a** and **m**, and instead of amem, they would read the symbol in question **ma**: that is, **marok** or **markol** (grip or grasp). After establishing the meaning of the recognizable signs on the idol, a possible reading could be attempted. The eagle is **A**=the, the hand with closed fingers is **ma-rkol**=grasp, the raised arms are **karok** and the statue itself is **goddess**, in Hungarian **istennő** or **Nagyasszony**. It reads: **A makarok** (magyarok) **Istennője**, or **A magyarok Nagyasszonya**, that is, **The goddess of the Hungarians**. That is exactly the same reading as on the clay pottery of Szolnok discussed previously. Both artifacts are 5,500 years old. Some scholars believe that the people who established the Egyptian culture came from a river called **Netra**. The only river listed in the World Atlases similar to this name is **Nyitra** in the Carpathian Basin. It is possible that some small creek or spring exists by this name, but it is not listed. It seems, if the readings of these two artifacts are correct, the people of the Carpathian Basin called themselves **magyar** 5,500 years ago.

At the time of the culture of the Great-Plain, a separate culture flourished from the west of the river Danube, **the culture of Dunántúl**. Artifacts of this culture are being found in Central Europe as far as the Rhine river. Based on archaeology, the people of this culture did not have close contact with Mesopotamia like the ones from east of the Danube river. They built huge houses out of timber, cultivated land and domesticated animals. Later on, as time passed, the original three cultures became more colorful and localized characteristics began to appear on many artifacts. Around four thousand (4,000) years ago large numbers of immigrants arrived from the south. They are called the people of the **Pécel culture**. It is possible their massive numbers were the determining factor in the relation of Hungarians to the Carpathian Basin. The population of the Carpathian Basin became dense enough with these arrivals that future conquerors and immigrants, after perhaps leaving their marks on the already dominant language, could not change it. Most likely, this language was the Hungarian language. This possibility is supported by ancient geographic and place names also throughout the Carpathian Basin. From the plain of the east, around 900 B.C., the Cimmerians invaded the Carpathian Basin. They were followed by the Scythians in 500 B.C. The Scythians dominated the Carpathian Basin for over

500 years, though only Transylvania and the surroundings of Mount Mátra were populated heavily by Scythian settlers. Hungarians believe that they are of Scythian origin and this obviously has some merit. Five hundred years could not have passed without some mingling with the indigenous population. The headdress of the girls in Heves county, around Mount Mátra, closely resembles the headdress of the Scythian Queen (Exhibit 6) for example. The Scythians were followed by the Celts, the Sourmatians and then the Huns. Hungarians trace their ancestry back to these great conquerors, to the people of King Attila. This, however, is on shaky ground as far as the ancient stock is concerned. The Carpathian Basin was under the Hun's control for about seventy years, but only the last twenty or so years (433-451 A.D.) saw Attila setting up his headquarters on the Great Hungarian Plain. After the demise of the Hun empire, some of them returned to their previous homeland above the Black Sea. It is possible that they are the ancestors of Árpád's people, and of course, they thought of themselves as the descendants of the Huns. The Huns were followed by the Avars in two waves and established their empire from the Western Alps to the Caspian Sea. Some scholars believe that the Avars were the first Hungarian speaking people in the Carpathian Basin because of their great numbers. The problem with this is, according to the Chinese chronicles, the Avars spoke the Mongolian and Turkish languages. (The Avars came from the Land of the **Uygurs**, the Xinjiang province of today's northwest China.)

THE CONQUEST OF THE HOMELAND

In 1996 Hungarians throughout the world are celebrating the anniversary of the establishment of the homeland in the Carpathian Basin in 896. It has been extensively debated in the past one hundred fifty years not only just what exactly took place before, during and after the conquest, but who Árpád's people really were, what their origin was, what language they spoke, who they found in the Carpathian Basin and how many tribes took part in this bold undertaking and so forth. The following may shed some light on some of these questions.

It seems the year 896 is arbitrary because the conquest of the Carpathian Basin was not an exclusive and singular military undertaking. It was a process which may have started in 892 according to some researchers, but no later than 895. Extending their rule over western Hungary - Pannonia, today's Dunántúl - in 899 marks the end of the conquest. 895 seems the most realistic. In 894 emperor Leo of Byzantine established an alliance with King Árpád - who was already in alliance with Arnulf the Frankish emperor since 992 - against the Bulgarians. Byzantine ships carried some of Árpád's troops on the lower Danube to the battlefield. The decisive battle had been fought - with heavy losses on both sides - outside of the southern Carpathian mountains along the Danube river. It is not known whether emperor Leo knew about Árpád's real intentions or not, but he made peace with the Bulgarians while the fighting went on. After the Bulgarians were defeated, Árpád's people began to move into the Carpathian Basin with their families and livestock.

The origin of Árpád's people has never been satisfactorily resolved. The Khazar writings contain some mention of them, which implies that around 820 A.D. Álmos - Árpád's father - and his people were under their rule. This is probably true to a certain extent because some of the tribes, but not all of them, were under Khazar rule. Indications are that the federation was composed of two major ethnic groups of people, each speaking a different tongue. The Szabir-Hungarian Megyer, Tarján, Jenő and the partial Gyarmat tribes were believed to speak Hungarian. The two Onugor, Kér and Keszi, and the partial Kők-Türk Kürt tribes spoke Turkish, and so did the Nyék tribe (these tribes were under Khazar rule) which had close ties with the Szabir tribes. It is not clear whether Álmos or Árpád married the daughter of the leader of this tribe, and it slowly pulled away from the Khazar empire. The Kér, Keszi and the Kürt tribes remained under Khazar rule until the **vérszerződés** (an oath, Exhibit 7) which took place between 888-891 A.D., indicating that they were getting ready for the conquest of the Carpathian Basin.

The Szabir-Hungarian tribes lived next to the Khazar Empire, just above the Azov Sea. The first mention of them is from 839 when their troops appeared at the lower Danube region. This is around the time when Árpád was born because the young prince led the first military venture in 862 into Pannonia. From this point on, Árpád's people became a factor in European politics and history.

According to some historians, Árpád's people were forced out of their homeland from above the Black Sea and lost a great number of their families and livestock. This cannot be substantiated; the string of successful military ventures beginning in the year 900 convincingly refutes this theory. Once they established firm control over the newly acquired territory, they held the first national convention and appropriated the land amongst themselves according to the contract which they agreed upon in the **vérszerződés**. The **Onugor** tribes settled on the borders of the newly conquered territory and were in close contact with the new neighbors. These neighbors called the newcomers **Ungar**, **Hungar**, and most likely this is where our **Hungarian** name comes from.

The **Vérszerződés** was an oath; when two or more parties swear an oath to each other that, for example, their friendship will never be broken. In the case of Árpád's people, the oath was taken by the leaders of eight tribes, consisting of two major ethnic and language groups. This alliance was formed for the conquest of the Carpathian Basin. The **vérszerződés** took place at the time when Árpád's father, Álmos, was still king. It indicates that the undertaking was planned in advance. They agreed to the following:

As long as they and their descendants live, they will elect a leader from the descendants of Álmos.

They will all share equally in the land and goods they acquire.

The leaders, which elected Álmos to be their king, of their own free will, they themselves, nor their descendants shall ever be excluded from the central ruling council and other leadership of the country.

If anyone amongst their descendants would become unfaithful to the king, or conspire against him and his relatives, the blood of the guilty shall flow like theirs did in the oath they took to king Álmos.

If anyone amongst king Álmos' and the other leaders' descendants would violate the agreements which they sealed with their oath, they shall be cursed forever.

Democracy?! Oh, yes! If you are looking for one.

Herodotus, the Greek historian was probably the eyewitness to an oath taking, because he describes it in great detail in his work on the Scythians. He wrote the following: *"...a large earthen bowl is filled with wine, and the parties to the oath, wounding themselves slightly with a knife or an awl, drop some of their blood into the wine; then they plunge into the mixture a scimitar, some arrows, a battle-axe, and a javelin, all the while repeating prayers; lastly the two contracting parties drink each a draught from the bowl, as do also the chief men among their followers."*

The flag (Exhibit 8) from the XI century displays four red and four white pinstripes suggesting that originally eight horka (head of the tribe) made an alliance. These tribes are represented by the eight pinstripes in the left side of the Hungarian national emblem (Exhibit 10). Some researchers believe that the number of tribes which took part in the conquest may have been as many as ten. If so, they must have joined later and were not full-fledged participants in the undertaking.

The numbers are still debated as to what was the total population of the new alliance. In the past, it was believed to be between 200 and 500 thousand. Recently the possibility of one million people popped up. There is a reason for this. As the Hungarian archaeologists unearthed more and more cemeteries from the 9-11th centuries, they realized that the numbers of the indigenous common people, the farmers thought to be Slavs, were far greater than they ever imagined. Scholars in 1959 came to the realization that, **if these people were Slovaks, the language of Árpád would have been dissolved in the Slavic language and we wouldn't be speaking Hungarian today.** The problem was, and still is, that the artifacts of these people cannot be traced back to southern Ukraine where Árpád's people came from (Exhibit 11). Professor Gyula László, a noted archaeologist, came up with a new idea. He brought up the possibility that, perhaps the Avars - who had moved into the Carpathian Basin around 670 - were the first Hungarian speaking people. The problem, here again, was that the artifacts of the Avars and the indigenous people in question were different. They are not of the same stock biologically or culturally and they vastly outnumber the combined population of the Avars and Árpád's people. Furthermore, according to Chinese sources, the Avars spoke mainly the Mongolian language; they may also have had some Turkish speaking tribes. Some scholars believe that Árpád's people spoke Turkish also. No doubt this has some truth to it as we see it. The question is then: who spoke Hungarian? The three and a half tribes of the Szabir people could not have been the language giver to all of the people of the Carpathian Basin.

The presence of the indigenous common people, the ancient settlers with their overwhelming numbers, suggests that they were speaking the Hungarian language. The language, or the languages of the Avars and Árpád's people, made their mark on the Hungarian language, but they could not change it.

Based on archaeological evidence, it can be stated that **in the 10th century A.D. there were three major groups of people in the Carpathian Basin: Árpád's people, the Avars and the common people, the ancient settlers. Therefore, modern Hungarians are the composite of these three major groups of people.**

The culture, the clothing, the structure of society and the battle tactics of Árpád's people were typically Turkish (Exhibit 9). They were great conquerors and magnificent organizers. They established the Hungarian Empire, which for six hundred years played a major role in European history. Whether they spoke Hungarian or not, whether the name **Magyar** could be attributed to them or not, their accomplishment stands tall like a flag on the battlefield and their memory is written in gold in Hungarian history. In 1996 all Hungarians bow their heads in respect and pride to the people of King Árpád! Revision of Hungarian history, especially the origin of Hungarians, would be timely and desirable.

In 955 our ancestors suffered a major defeat at Augsburg. Bulcsu, one of the greatest leaders and military tacticians of the X century lost his life in this battle. This defeat marks the shift in Hungarian foreign policy toward the west. The military ventures ended toward the west, but they continued toward Byzantine up to 970. In 972, Géza became the Hungarian king. At this time, there were some ideological conflicts within the Christian Church. This conflict led to the break up of the Church in 1054 into the eastern orthodox Byzantine, and the western fraction Roman Catholic Church. Géza became the supporter of the politically oriented Roman Catholic Church. He brought western priests into Hungary, and most likely his children were educated by one of them. In order to establish a firm western alliance, Géza's son István (Saint Stephen) married Gizella, the daughter of the German emperor Henrich II in 995.

Géza died in 997, and István followed him to the Hungarian throne. He continued his father's policy with great enthusiasm and determination. István brought German Knights into the country, to whom he appropriated a great deal of lands and riches. He relied on these Knights because his policy was to exclude the old power structure from high leadership, in violation of the *vérszerződés*. The revolt in 998, led by Koppány, the leader of the Nyék tribe, signaled the dissatisfaction. With the help of the German Knights, István defeated Koppány and executed him.

To be recognized as a Christian king, one had to ask to be crowned by another king or by the pope. If the crown was given by another king, you accepted him as your superior. So, in the year 1000, instead of asking to be crowned by the German emperor, István asked Pope Sylvester II. And in that year on the 25th of December, he was crowned to become Hungary's **Apostolic king**. The Apostolic kings had special powers and privileges. For example, the Hungarian kings had power to appoint bishops. This power and privilege, bestowed upon

Hungarian kings only, signifies the power of Hungarian kings and the importance of the country in the eyes of the Roman Catholic Church. After his coronation, István began to lay down the foundation of a strong Roman Catholic Church. In 1002, Gyula of Transylvania and Ajtony of southern Hungary revolted against István, which he put down. The father-in-law of István, emperor Henrich II, died in 1028. After this, the good relationship between Hungary and the west came to an abrupt halt. In 1030, István was forced to defend the western border against Konrad III. István's heir, Saint Imre, died in 1031. István selected his half-nephew, Péter Orseolo, from Italy to be his heir. Péter had lived in the king's Court since 1027. The throne should have gone to Vászoly, István's cousin, thus a fight for the throne had begun before the king's death. In 1032, Vászoly was thrown in jail and his eyes were put out. Vászoly's sons were forced into exile. András and Levente escaped to Kiev, Béla to Poland.

István died August 15, 1038. Shortly after his death, he became the Saint of the Roman Catholic Church for his services to the Church. Péter followed him to the throne, but he was chased out of the country in 1041. The dethroned king escaped to the German emperor, Henrich III. Henrich was pleased with the opportunity and came to the help of Péter. In 1044, he defeated the Hungarian king, Aba Sámuel, and restored Péter to the Hungarian throne as his vassal. Thus, Géza's and István's foreign policy came to a full circle. Because of internal strife, Hungary's enemies now succeeded in gaining the upper hand, which they could not achieve on their own. However, Péter was dethroned for the second time in 1046 and Hungary refused to pay heavy taxes to the emperor. Nothing demonstrates more clearly the economic and the military might of Hungary at this time than the fact that, Henrich couldn't do a thing about it. The exiled princes were called back, and András was elected to be king. The situation did not stabilize completely though because András continued to carry out the politics of Géza and István. The strict laws and punishment of Saint László (1077-1095) ended all internal strife in the country. Croatia became the province of Hungary under the rule of St. László. The Croatian king died and his wife, Ilona, St. László's sister, turned to St. László for help; thus he became king of Croatia.

St. László was followed to the throne by King Kálmán (1095-1116), the "Book Lover". He was probably the most learned king of his time. He declared: "*witches do not exist,*" and he forbade witch hunts. He also relaxed cruel and unusual punishment for crimes that did not warrant it. Yet, Kálmán was a firm and wise ruler. He became the crowned King of Croatia and Dalmatia, the territory which later in that century was contested by emperor Manuel of Byzantine. Manuel had no desire to confront Hungary, so he had a plan to achieve his goal. Since he had no heirs, he offered the Byzantine throne to Béla, the younger brother of King István III of Hungary. Béla did go to Byzantine to live in the Court of the Emperor, however, a son was born to Manuel, and he revoked his offer. Béla became the King of Hungary; he was looked upon with some suspicion because he had adopted some of the Byzantine thinking.

Taxation, and other excesses of government under the rule of King András II (1205-1235) created great dissatisfaction with the king; the threat of revolution loomed over his head.

He donated large portions of lands to his supporters, which in turn further weakened the king financially and fueled more strife. In order to bring about calm and order, in 1222 András issued the **Bill of Rights, Arany Bulla** (11. exhibit), which is a similar document to the British Magna Carta. However, the declaration of rights did not solve the problems that existed; it did not remove the government which was the cause of the dissatisfaction in the first place.

After the death of András, King Béla IV (1235-1270) inherited the throne. His aim was to create a stable and powerful government and bring about the respect of the throne. In order to do this, he had to step on some toes. He took back the lands that had been given away by András. He levied new taxes, and he made friends with no one. Dissatisfaction was rampant throughout the country. At this time, in 1241, news came that the Mongolian Armies of Batu Khan were approaching Hungary. A large number of Kuns and their king, Kuten, escaping from the advancing Mongolian Armies, were given permission to settle in Hungary. Béla hoped that they would be of great help in the upcoming struggle. King Béla called the country into arms, but the enraged aristocracy either did not respond or came up with conditions. One of their demands was that the king turn over Kuten to the Mongolians. Batu sent his envoys to Béla with the same demand. The king's enemies murdered the envoys, which was an unforgivable crime. They also murdered Kuten, resulting in his followers turning on the Hungarians in revenge with most of them leaving the country. Béla suffered a crushing defeat from the Mongolians at Muhi (eastern Hungary) and barely escaped from being captured. Béla's wife and the king's treasury fell into the hands of Prince Fredrich II of Austria. In order to regain the freedom of his wife, he had to forfeit the treasury along with three western counties. After that, Fredrich joined the Mongols to loot and rampage. The Mongolians were cruel and merciless, as it was expected, to avenge their murdered envoys. From Zagreb, the escaping King Béla turned to the pope, the French king, and the German emperor for help; his requests were turned down. In the spring of 1442, the Mongolians left Hungary and the king returned and laid the foundation to rebuild the country.

The last straight male lineage of the Árpád Dynasty, King András III, died in 1301. The grandchild of the daughter of King István V, Robert Károly, was elected to the throne in 1308. Robert Károly became one of the greatest kings of Hungary. His wise economic and foreign policy made the country rich again and regained its old glory and respect. His son, Lajos "The Great" (1342-1382), inherited a rich and powerful country. Lajos was a peaceful and courageous man, but he did not have his father's leadership qualities. His restless and ego-driven mother was the force behind him. They emptied the coffers of the treasury to make war and to buy or bribe people to further their desire. They expanded the borders of the empire to the utmost - this is why "The Great" was bestowed on him, - and in the process they made the country poor again. In the meantime, the Turkish Armies were approaching from the south and they reached the borders of the empire in 1373.

After the death of Lajos, the country became the victim of feudal anarchy. Rich and powerful members of the aristocracy divided into groups, quarreling amongst themselves and

ruining the country. They elected weak kings in order that the kings be their servants. Out of this chaos, the figure of the great military leader, János **Hunyadi**, emerged as the savior of the country. In 1446 he was elected to be the governor of Hungary, and most of the king's authority was delegated to him. He resigned this post in 1452, but King László V appointed him to be the General of the Armies and the caretaker of the king's treasury.

In June of 1456 the Turkish sultan, Mohammed II, marched his armies to capture Nándorféhevár (today's Belgrad) and then to conquer Europe. With a massive army of some 150,000 foot-soldiers, 300 cannons and 200 ships, he encircled the city. The defenders numbered only around 6,000 under the leadership of Mihály **Szilágyi**, the brother-in-law of Hunyadi. Hunyadi and John **Capistrano** - a Franciscan monk - with the help of some 12,000 men broke through the encirclement and established contact with the defenders. More supplies and an additional 2,000 reinforcements were sent in. **The pope ordered prayers and church bells to ring at noon for victory.** Hunyadi's forces in and outside the city numbered about 25,000 strong. The Turks launched their final attack on the 21st of July. Hunyadi, Szilágyi and Capistrano were able to beat back the Turks and on the next day they launched a counterattack and destroyed the Turkish forces. **The ringing of the church bell at noon is still a reminder of this victory.** With this victory, Europe was saved from Turkish invasion, although a plague broke out as a result of the decomposing bodies in the great summer heat. In three weeks, Hunyadi fell victim to the plague. Kings, leaders and soldiers of Europe paid tribute to Hunyadi; even Mohammed II. sent his condolences remarking, "The world has never seen such a man." About two months later, Capistrano also fell victim to the plague. He became a saint of the Roman Catholic Church; and in California, Capistrano Beach is named after him.

The enemies of the Hunyadi's, with the leadership of Cillei and Garai, wouldn't let such a great opportunity pass by. They captured Hunyadi's sons, László and Mátyás. They beheaded László and kept Mátyás in captivity. The friends of the Hunyadi's took exception to this and the weak king, László V, fearing for his life, escaped to Wien and then to Prague. He took Mátyás with him as a hostage. Szilágyi paid 40,000 pieces of gold in ransom to gain the release of Mátyás.

Mátyás (Exhibit 12) was elected to the throne in 1458 and became one of Hungary's wisest, most powerful and most beloved rulers. Mátyás enacted laws which were evenhanded and just. There is a saying even today, "Mátyás the just died, so did justice." There are numerous legends surrounding many of his acts. He set up a well-trained "Black Army" (their uniforms were black) for the defense of the country. His campaign against the Turks was successful, as his father's had been. However, more than once, he had to buy peace from the Turks in order to defend the country from the west and keep the internal enemies in check. Mátyás was one of the most learned rulers of his time. His library was famous throughout Europe. He ran a splendid court, which was the envy of Europe and was visited by scholars and scientists from all over the continent. He died young, at the age of 50, in 1490. He was the last great and powerful king of

Hungary. The aristocratic anarchy re-emerged, worsening the internal conditions to the point that in 1541 the Turks marched into Buda and took over the city without any resistance.

The explanation that the demise of the powerful Hungarian Empire resulted from the defeat that she suffered at the hands of the Turks in 1526 at Mohács is nonsense, as is the case with so many other examples in our written history. The battle took place on August 29th. in 1526. King Lajos II also lost his life. The victorious Turkish troops wandered all over the country to loot and pillage. They stumbled into local resistance and by mid-September they left the country. The point is, the Turks did not keep Hungary under occupation.

It can be stated, unequivocally, that the demise of the Hungarian Empire was caused by the decadence of the Hungarian aristocracy. In fairness, it must be stated that decadence is not unique to the Hungarian aristocracy. It is the result of material riches and feeble human character which is demonstrable in the history of any nation or country. In the case of Hungary, it became disastrous because at the time of grave external danger, no iron-handed leaders emerged like the Hunyadis, who could save the country. In addition to this, Hungary lies within an important geographic location, one which divides Europe into the western and eastern cultures. Culturally, Hungary broke away from the east a thousand years ago, yet was never fully accepted by the west. In her struggle for survival, Hungary defended not only herself from eastern invasions, but also the west. The west watched this struggle indifferently, or at times seized the opportunity and launched an attack against Hungary.

The following is an excellent case in point, an illustration as to what it takes to destroy a nation, an empire; any nation or any empire. After the tragic battle at Mohács on the 10th of November, a group of aristocrats gathered at Székesfehérvár and elected János **Szapolyai** (1526-1540) to the throne. The aristocrats opposing Szapolyai gathered at Pozsony and on the 16th of December they elected Ferdinand **Habsburg** (1526-1564) to be the king. (This laid the foundation of the Austrian-Hungarian Monarchy and the Habsburgs kept the Hungarian crown for the next 400 years.) The primary goal of the two kings in the next fifteen years was to gain an upper hand or, if possible, destroy the other. In this struggle, Szapolyai more than once acquired the help of the Turkish sultan, Suleiman II. Ferdinand, of course, received help from Austria and from the west. In 1538, they finally made peace. Szapolyai agreed that after his death Ferdinand should become the sole king. A son was born to Szapolyai two weeks before his death; he ordered his follower to elect the baby to be the new king and asked Suleiman to be the guardian of the baby king. So, Suleiman, on August 29, 1541, on the day of the 15th anniversary of Mohács, marched into Buda under the pretense of protecting the interest of the Baby King, and he stayed.

The advancing Turkish Armies occupied the Great-Plains and most of Dunántúl. Transylvania purchased peace from the Sultan, thereby enabling it to keep its internal "independence". A narrow strip of western Hungary and the northern Carpathian remained under Hungarian, that is, Habsburg rule. The following 150 years was an era of a valiant struggle to

free the country from Turkish occupation and Habsburg domination, for example, the heroines of Eger (Exhibit 13), or the defenders of Szigetvár. The women of Eger in 1552 fought alongside their men against overwhelming odds. Some fought with sword in their hands, others threw rocks or dumped boiling water on the invaders and in their valiant effort they were victorious.

The heroes of Szigetvár weren't quite so lucky. In 1566, some 2,500 Hungarians and Croats defended the city surrounded by some 90,000 Turks. Attack after attack they repelled the Turkish charges and inflicted heavy casualties upon them. Some 25,000 Turks died at Szigetvár, but they remained persistent. The number of the defenders dwindled to about three hundred. Further resistance looked hopeless. The wives and daughters of the officers decided that they would rather die than fall in Turkish hands. They were killed by their husbands and fathers before the final counterattack. Count Miklós Zrínyi gathered his loyal troops and led the last brave and furious charge. All but three died; they all were heroes.

In Transylvania, enjoying internal stability, though encircled, **history was made in 1568 when the diet of Torda declared religious freedom. Each individual had the right to choose his or her own religion.** That was further proof that Hungary was in the forefront of social development of Europe: it was able to exercise internal freedom. The Turks were forced out of Hungary in 1699, and only five years later the anti-Hungarian policy of the Habsburgs resulted in a war of independence which was led by Ferenc **Rákóczi II**. One of the concerns was that when Hungarians tried to move back and retake their old properties after the Turks moved out, the Habsburg armies chased them off and settled aliens in their place. These settlements became the basis for the Treaty of Trianon in 1920. It would be unfair to say that the Habsburgs were alone responsible for the dismemberment of Hungary. The Hungarian nobility had done their share also. In Transylvania, they brought large numbers of Rumanians in for cheap labor. This is what we see in America today. The grandfather of Rákóczi II, György Rákóczi, translated the Bible into Rumanian, so they could be educated and cultured, and of course, we know the rest. It is ironic that after the war of independence was put down in 1711, Rákóczi escaped to Turkey; he died and was buried there. One of his military leaders, Miklós **Bercsényi**, went to France and organized the French cavalry into an effective fighting force. Out of this unit came to America colonel Mihály **Kovács** (Exhibit 14), who did the same to the American cavalry.

The Turkish conquest and Habsburg domination could not have come at a worse time in Hungarian history. The Renaissance, a renewal, revitalized European cultural and spiritual life. Universities and colleges had been built throughout Europe, while Hungary in the fourteen hundreds spent her economic fortune on defense against the Turks. Afterward came 150 years of Turkish occupation resulting in half of the country being ravaged and depopulated. As devastating as the Turkish occupation, the Habsburg domination and the internal strife were, they weren't the only reason that Hungary could not regain her independence to this day.

In the early or mid-seventeen hundreds, a new social order was in the making. This new order became the guiding force in social life, and it wiped away the old order first in France in

1789. In the old order, the guiding force was the loyalty to the ruler. In the new social order, the **nation was elevated to an idealistic high**. In light of the new social idea, the western nations rewrote their history books and this idea became the dominant force, relentless and merciless. It rolled over ethnic groups like a steamroller, and in the west, most minorities disappeared. In Hungary, the new social idea could have taken hold as a result of the sound economic and social policies of the **Széchenyi's**, but the war for national independence of 1848-49, led by **Lajos Kossuth**, was put down and with it all social and economic advancement went up in flames. In order to solve the deeprooted national problems, Hungarians must understand that a true national idea never took hold in the minds and hearts of Hungarians as a firm guiding force. The reason for this is, Hungary at the time of the birth of the new social order, after, and still to this day, is under foreign domination. As a result, Hungarians never had an opportunity to write their own history in the best interest of the nation. **It is the written history which will uplift or destroy a nation. It is the written history in which the information is accumulated that is necessary to build national self-respect and a sound future.** If the written history is negative and demeaning, as the current Hungarian history is, it will destroy a nation. So, **in order for us to rise from the ashes again, we must rewrite our history and regain our national vitality.** If we can't or won't do it because of national decadence, which we inherited from the past, we will disappear from the scene of history.

One of the major problems in the early 19th century was the question of equal taxation. The aristocracy paid none (or very little) and because of this, a heavy burden was placed on the people of the lower echelon and on serfs. It created an internal unrest and a revolution was in the making. Western countries experienced similar situations. In early 1848, a revolution broke out in Paris, afterward in Wien. Hungary was also ready for a revolution. Under great social pressure for sure, nevertheless, in the morning on March 15, 1848, the Hungarian aristocracy became the only upper class in history to give up its privileges on its own. With this step they averted revolution and allowed the country to turn its attention and resources to the war of independence. We lost that war and it was followed by the terror of the Bach-regime.

In 1867, an agreement was signed between the Habsburgs and Hungary which was supposed to return the country's internal independence. During and after the war of independence, the Hungarian aristocracy suffered heavy losses financially and in its numbers. A powerful anti-Hungarian oligarchy seized the opportunity and from behind the scenes, took control of the government, thus preventing the country from solving its national problem. The first world war broke out in 1914 and ended in 1918 in armistice. Hungary was on the losing side, though not a single enemy soldier set foot on Hungarian soil. Yet, by the "Peace" Treaty of Trianon that followed, historical Hungary was dismembered (Exhibit 15). (It destroyed the Austrian-Hungarian Monarchy also.) This was done in the noble cause of "self-determination". The newly drawn borders placed 3.5 million Hungarians under foreign rule overnight. Of that number, 1.5 million resided along the new borders. In these areas, the population was almost

100% Hungarians. There are 2 million Hungarians in the expanded Rumania, 1 million in the newly created Czechoslovakia and 1/2 a million in the also newly created Yugoslavia amongst other nationalities. So, Rumania and the newly created countries were just as diverse ethnically as historic Hungary was. According to the "Peace" Treaty of Trianon the affected people should have decided by referendum of what country they wanted to belong. This was done in the case of Sopron, the most western city of today's Hungary. Sopron was given to Austria, but the people voted to remain with Hungary. Because of this result, no other village or city was given the chance for self-determination. So much for high sounding principles and noble causes.

This catastrophe shocked the nation to the deepest depths of her soul. A vibrant spiritual and cultural renewal began to grow out of the ashes. Hungary wanted to live again. This Renaissance was buried by the second world war. The nation rose once more in 1956, but it was brutally suppressed.

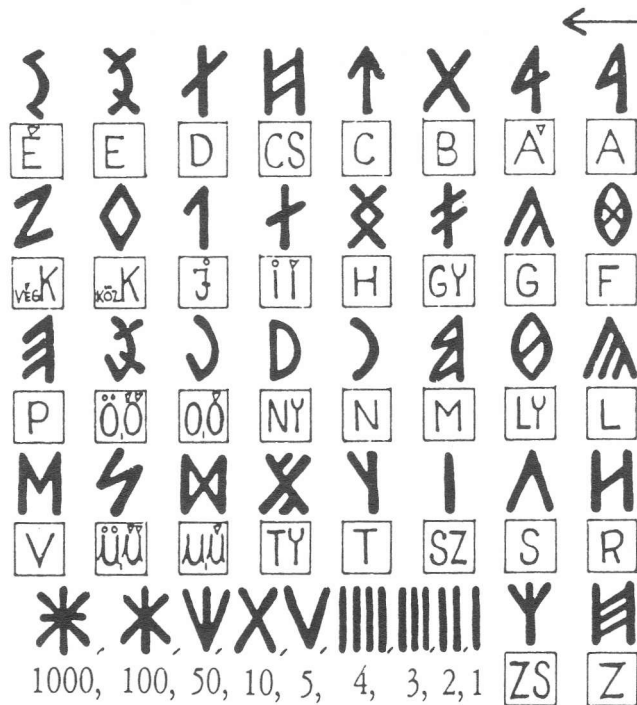
It can be safely stated that Hungary, and the Hungarian people themselves, have never been in such grave danger in history than they are today. No matter how devastating some of the conditions were in the past, the birth rate never dropped under the replenishing minimum, and the people and the country survived. The more than forty years of Communist rule extinguished the last glimmering flame of national self-respect, especially in the soul of the Hungarian youth. Because of the unacceptably low and alarming birth rate, Hungary's population is being deflated by some 40,000 (60,000) each year. A nation of ten million cannot cope with this for long. **If we want to save our nation from annihilation, we must unite in this effort financially and spiritually. We can, and we must, awake national consciousness. In order to do this, we must rewrite our national history, out of which national pride and self-respect will grow.**

Géza Radics

Hungarian Runic Writing

The ancient form of writing began with pictographs. These symbols in Mesopotamia evolved into confirms, while in Egypt it developed into a high art of hieroglyphics. Runic writing came later and was believed to be the descendant of these two ancient forms of writing. Many people used runes, among them Hungarians. Some historians believe that the Hungarian runes are of Khazar-Turkish origin. Comparative studies, however, suggest otherwise. The Hungarian runic characters show some 28.6% resemblance to the Turkish, while 43.4% to the Etruscan and 50.0% to the Phoenician. Numbers of Hungarian runic letters show close resemblance to some of the Egyptian hieroglyphics also.

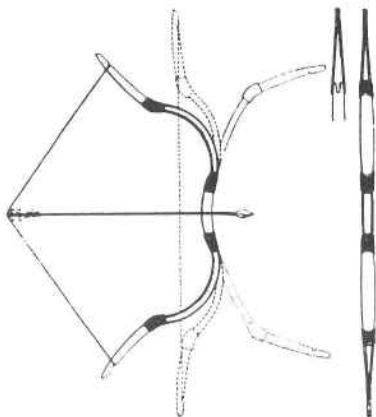
There are 34 letters in the Hungarian runes, one for each basic sound in the Hungarian language. In order to shorten the writing, these letters have been used in the manner of ligatura (combining of multiple letters). Some two hundreds years ago the runes were still in use in Transylvania.

The Composite Bow

Bows had been used by hunters and warriors for tens of thousand of years. The most effective, most feared and deadliest of them all was the **composite bow** which was developed through the milleniums by the horsemen of Central-Asia. The Scythians, the Huns, the Avars and of course, the Magyars, just to mention a few, were masters in the making and handling of the composite bow. In comparison, they were smaller and more powerful than other bows, therefore, more practical in hunting or in war. A composite bow was able to shoot an arrow to about half a mile. Capable to pierce body armor and deadly at about 300-400 yards. (Western bows had only about half that range.) The warriors of the east were masters in handling these bows and they shot their arrows with great accuracy from a galloping horseback. Even in a retreat (real or otherwise), the stirrup enabled them to turn backward on the horseback and use these weapons very effectively.

The composite bows were made of wood, horn, sinew and some glue. It took a great deal of skill and years to make one. In order to use these weapons effectively, one had to be trained from childhood to develop the necessary skill and muscle.

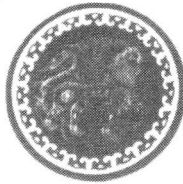

The Hungarian Dogs

The most famous and internationally known Hungarian dogs are the **Komondor**, **Kuvasz**, **Puli** and the **Vizsla**. The Vizsla is a hunting dog with about five hundred years of known history and is wellknown by American hunters. The other three are excellent, if not the best guard dogs there are. Their origin is not determined satisfactorily, however, the names of these dogs have been found on the Sumerian clay tablets: **Ku-Assa** for Kuvasz, **Kumundur** for Komondor and **Puli** for Puli. Furthermore, the Sumerian word for dogs is **kudda**; in Hungarian it is **kutya** suggesting that these three dogs may have come with the ancient settlers into the Carpathian Basin. They are probably the oldest domesticated dogs going back to about eight thousand years. These dogs are easily trained, because most discipline comes naturally to them.

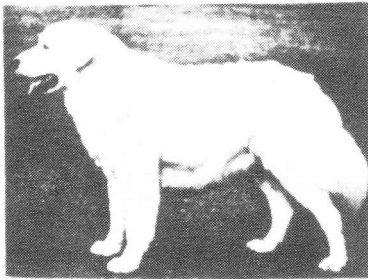
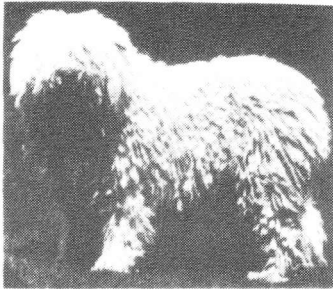

P
u
l
i

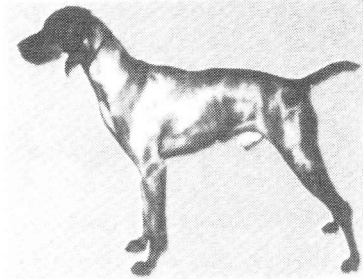
MAGYAR
KUTYAJAJTÁK

K
o
m
o
n
d
o
r

K
u
v
a
s
z

V
i
z
s
l
a

Sir John Bowring

(1792-1872)

The English philologist, Sir John Bowring, spoke many languages; Hungarian being one of them. He translated many Hungarian poems into English and in 1830 he published a literary chrestomathy. In its foreword he wrote the following:

“The Hungarian language goes far back. It developed in a very peculiar manner and its structure reaches back to times when most of the now spoken European languages did not even exist. It is a language which developed steadily and firmly in itself, and in which there are logic and mathematics with the adaptability and malleability of strength and chords. The Englishman should be proud that his language indicates an epic of human history. One can show forth its origin; and alien layers can be distinguished in it, which gathered together during the contacts with different nations. Whereas the Hungarian language is like a rubblestone, consisting of only one piece, on which the storms of time left not a scratch. It’s not a calendar that adjusts to the challenges of the ages. It needs no one, it doesn’t borrow, does not buckstering, and doesn’t give or take from anyone. This language is the oldest and most glorious monument of national sovereignty and mental independence. What scholars cannot solve, they ignore. In philology it’s the same way as in archaeology. The floors of the old Egyptian temples, which were made out of only one rock, can’t be explained. No one knows where they came from, or from which mountain the wondrous mass was taken. How they were transported and lifted to the top of the temples. The genuineness of the Hungarian language is a phenomenon much more wondrous than this. He who solves it shall be analyzing the Divine secret; in fact the first thesis of this secret:

In the beginning there was the Word, and the Word was with God, and the Word was God.”

Cardinal Mezzofanti of Italy, like Bowring spoke many languages, among them Hungarian. In 1836 he made the following statement:

“The Hungarians do not even know what cultural treasure their language possesses.”

1848: Revolution and The War of Independence ...

The year of 1848 was a turning point in the political history of Europe, in general and that of the Hungarian nation in particular. Revolution after revolution swept through the continent, starting in Paris in February and continuing with the uprising in Italy, followed by the revolution in Vienna in the month of March.

LAJOS KOSSUTH (a key figure in the war of independence who spearheaded the movement toward reform), known to the Magyar people as “Kossuth apánk” (our father, Kossuth), delivered a speech to the DIET in POZSONY on the 3rd of March in which he proclaimed the following sweeping reforms in 12 points:

1. Freedom of the press and abolition of censorship
2. Appointment of a Hungarian Ministry
3. An annual Diet elected by universal suffrage
4. Equality of all in the eyes of the law
5. Formation of a National Guard
6. Taxation of the clergy and nobles
7. Suppression of feudal rights
8. Elected juries for criminal cases
9. Creation of a National Bank
10. Creation of a National Army
11. Liberation of political prisoners
12. Union of HUNGARY and TRANSYLVANIA

On March 15th, on the steps of the National Museum in Budapest, the young poet SÁNDOR PETŐFI recited his NEMZETI DAL (National Song) to a patriotic crowd of 10,000. The words echoed here, calling for the rebirth of the nation, were to become the overture to the revolution. With the approval of Emperor-King FERDINAND the V-th from Vienna, the Diet in Pozsony put the revolutionary reforms into effect within 3 short weeks, thereby laying the foundation of a new Hungary as a result of a bloodless, peaceful and lawful revolution.

To the people of the Hungarian Basin, this rainbow of a new and happier era that seemed to appear on the horizon, was followed by a luminous, dark and evil cloud. This dark cloud was actually a clique in the Emperor’s Court, that had already begun its intrigues to undermine the

reform work of the new Hungarian Ministry. Their main weapon was the idea of the age: NATIONALISM, and as tools they used the nationalities. The fever of reform and equality that swept through the Carpathian Basin also aroused the various ethnic groups who were eager to carve out for themselves a piece of Hungary itself! (Here I would like to make a significant note to the earlier thought, being that it was never, ever the “thousand year long dream” of these “oppressed nationalities” to secede from Hungary, thereby dismembering a thousand year old Hungarian Kingdom. These nationalities had through the ages lived and settled side-by-side to their Magyar brothers and had shared all the fates of the country, in prosperity and famine, in peace and occupation.)

The sinister plan of inciting the nationalities against Hungary worked. With the government of Vienna backing them up, armed Croation, Serbian and Rumanian peasants went on rampage in the mainly Magyar inhabited areas, looting, burning and claiming thousands of innocent Hungarian lives. The Slovaks generally supported the Magyars, with only a handful following Vienna’s call. The German and Ruthenian nationalities did not take up arms against their Hungarian brothers.

On September 11th, the Croats, with an army of 40,000 troops under BAN (vice-roy) JOSSIO JELLASCHICH, crossed the Hungarian frontier and spearheaded an armed intrusion into Hungary, marching against Buda-Pest from the south. The Serbs under their nationalist leader STATIMIROVITCH also invaded from the South, while the Wallachians (Rumanians) rebelled and created havoc in Transylvania. The following months saw a well trained Imperial Austrian Army, helped by the nationalities’ movements, defeat and outmaneuver any resistance by the HONVÉDS (Hungarian Army) and the National Guard, who were still ill-equipped and lacked battle experience. It was here again that Lajos Kossuth came and saved the day. He became the heart and soul of the movement to accelerate the formation of the Honvéd Army and his oratorical magic inspired an unprecedented patriotic fever, which prompted students and teachers, factory workers and peasants by the tens of thousands to march under his banner and report for the defense of the country.

Following the first chaotic months of the War of Independence, Kossuth succeeded in creating a formidable Honvéd force. He appointed JOSEF BEM (a legendary Polish exiled general) as commander in chief of military operations in Transylvania. In a series of battles, Bem defeated the Imperial Army and the Wallachian insurgents, driving the Austrian troops across the Carpathians, out of Transylvania. To the south, JANOS DAMJANICH (A Serb by birth, but whose love for Hungary made him the most ardent defender of the country) defeated the Imperial Army’s Cavalry troops in a surprise attack, forcing them to retreat back to the Hungarian frontier. ARTHUR GÖRGEY, who was to become one of the wars greatest generals, gave the order to begin what is known as the MAGYAR SPRING OFFENSIVE with three powerful army corps’ under generals GYÖRGY KLAPKA, JÁNOS DAMJANICH and LAJOS AULICH. Kossuth fueled the fighting man’s spirit with the famous “Kossuth Song”, that the Honvéds sang when

they marched into battle. Victory upon glorious victory followed with the dashing “HUNGARIAN HUSSAR” cavalrymen serving as the cutting edge of the Magyar Army. The Magyar women also contributed to the war effort. They offered their gold and jewelry so that the Magyar soldier could have uniforms and guns.

The country’s newly won freedom was to be short-lived. On April 14th in the city of DEBRECEN, the Diet dethroned the Habsburg Dynasty and elected Kossuth as governing “President of Hungary”. The Emperor could not stand to be humiliated any longer, so he sent TSAR NICHOLAS an urgent request for an armed intervention against Hungary. The Tsar did not hesitate and in a few short weeks, the Russian attack began coming from the north and the east with 200,000 troops following almost the same routes the Mongols had used six centuries earlier. In June of 1849, a combined Austrian-Russian offensive threw 370,000 men and 1,200 guns against Hungary’s 152,000 Honvéds with only 450 guns. The rest of the War of Independence was a hopeless fight, being fought by tens of thousands of patriotic, battle weary and freedom loving people against the tyranny and conquering-driven beliefs of the Emperor and the Tsar. Flashes of Magyar valor and unseen heroism were commonplace all over the battlefield.

In the end, with the number of wounded and dying quickly rising, Arthur Görgey announced his decision to surrender, to further spare his country and his troops from any more senseless bloodshed. On August 13th, his forces laid down their arms before the Russians at VILÁGOS. Many who could not believe and could not accept such a disastrous end to the war that they had so vigorously and valiantly fought in, simply shot themselves in the head, while others with tears in their eyes looked on and followed. Others went into hiding, but were soon hunted down and made to stand trial for their part in the revolution. Still others sought refuge in foreign lands and continued to fight on with their brilliant speeches and patriotic writings, the most famous of these exiled leaders being Lajos Kossuth. Through his magnificent gift of oratory, he obtained an enormous sympathy for the Hungarian cause.

With the surrender at Világos, the age of dashing Hussar cavalrymen and glorious battles came to an end, but a more sinister and darker era was just looming over the horizon. The Viennese government unleashed the sadist GENERAL HAYNAU to exact retribution. His desire to wreak vengeance on the Magyars was best demonstrated on October 6, 1849 in the city of ARAD, by the abominable act of executing 13 of the ablest generals of the Honvéd Army, some by firing squad but most by the hangman’s rope. This served as a warning of the mass imprisonments and executions that followed.

To this day, historians still ponder over the question: Could the Hungarians prevail as the victors of the War of Independence? According to the famous historian, ISTVÁN NEMESKÜRTHY, militarily the Hungarian Army of 1849 was well equipped and drilled enough to secure itself a victory on the battlefield. The mere fact of mustering such an impressive army in such short notice (200,000 Honvéds), clearly showed the willingness and sacrifice the nation was ready to make for the defense of the country. Also, the secret to the swift and sweeping

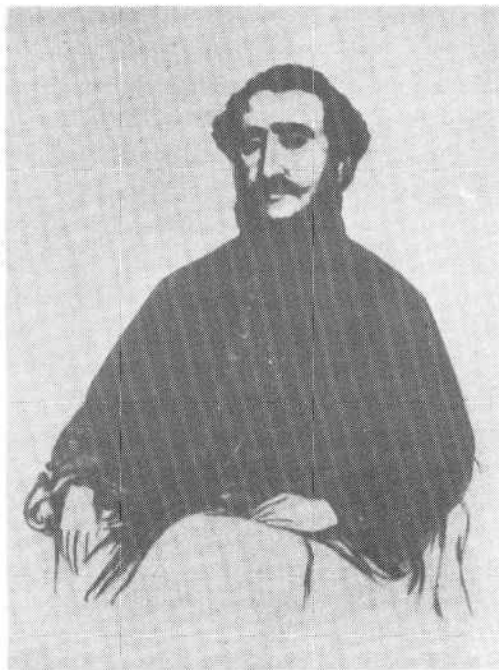
successes on the battlefield lay in the hands of the brilliant and experienced military generals (Damjanich, Klapka, Görgey) and their knowledge of modern military tactics. The tactics used during the war were to be fully understood and initiated only well after the second half of the century. The Emperor knew very well that without some sort of outside military intervention, Austria would have to suspend its military campaigns and suffer a humiliating defeat, thereby recognizing Hungary's independence. As we now know, the arrival of the well rested Russian troops with their heavy guns proved to be too much for any of the generals to handle. The further continuation of the war would have meant more bloodshed and destruction to a country which had already suffered enough. Today, the people of our nation are now beginning to understand General Görgey's controversial decision to surrender and not continue the inevitable!

Jenő Katona, Jr.

Lajos Kossuth

István Széchenyi

Demonstration for freedom

Rejecting Communist tyranny

The freedom fighters

Hungary, 1956

Very few people can claim in their life time that they have witnessed such an extraordinary event that has altered the course of history. The 1956 Hungarian uprising for freedom was such an event. Therefore, on the eve of the 40th anniversary, the survivors of those glorious days feel obligated to recall that event and pay homage to the fallen friends and comrades whose supreme sacrifice made it possible for Hungary to free itself from Russian oppression thirty-four years later.

When Stalin died in 1953, it was obvious to all of Russia that whoever will take control of the vast soviet empire will not follow in the footsteps of his predecessors and will not allow the Soviet Union to relinquish its leadership in the Eastern block. At the same time it was also obvious that changes have to be made within the Soviet Union as well as within the Eastern block. The tarnished image of the communist party compelled its leadership to publicly confess their wrongdoing. They vowed to change their course and work for a better future. The stage was set and the events began to roll rapidly.

On October 23rd 1956, students organized a huge rally and demonstrated in front of the statue of General Bem and the Polish Embassy. They demanded reforms and democracy. They marched to the state radio building and demanded to be heard over the Budapest radio. Police tried to disperse the crowd by force. Thus, the peaceful demonstration turned into a riot and martial law was declared, soviet troops were called in. In the meantime, the communist party's central committee announced minor personnel changes in the party's hierarchy: Imre Nagy replaces András Hegedüs as Premier, but Ernő Gerő remains First Secretary of the Party. Fighting broke out between the Soviet troops and the Hungarian people and spread to other cities such as Debrecen, Szolnok and Szeged. The party's central committee was helpless and totally disorganized. As a result, Ernő Gerő was relieved of his position and replaced by János Kádár. More changes were promised: reorganization of the government and negotiation for withdrawal of Soviet troops. In the meantime, they were fighting the invaders and their Hungarian lackeys. More and more changes were promised, martial law was declared unconstitutional and complete amnesty promised to all participants if they laid down their arms. Nothing seemed to work, and the formation of a new government was announced. Non-communist Zoltán Tildy and Béla Kovács were appointed by Imre Nagy. Negotiations with soviet troop commanders continued, now on the local level as well. On October 28th, the government announced a cease-fire. An emergency committee was formed to assume temporary leadership of the Party. More promises

were made, the majority includes: withdrawal of Soviet troops, political and economic equality of relations between the Soviet Union and Hungary, revision of the economy, democratization, changes in government organization and personnel, dissolution of the security police, protection of those taking part in the revolution, withdrawal from the Warsaw pact, Hungarian neutrality and a call for free press, free election, speech, assembly, and worship. On October 29th, some of the Soviet troops began their withdrawal from Budapest to their bases outside of the city. At the same time, Premier Nagy announced abolition of the one-party system, a return to the political conditions prevailing after 1945 and negotiations for immediate withdrawal of all Soviet forces from Hungary. Cardinal Mindszenty was freed from house arrest. The Hungarian Air Force threatens to bomb Soviet tanks unless they leave Budapest. Two days later Independent Smallholders Party announces the formation of a new executive committee and resumes control of its former newspaper, Kis Újság. The Hungarian Social Democratic party is reorganized in Budapest, with Anna Kéthly as president. The high command of the Hungarian Army also reorganized and István Nagy becomes the new Chief of Staff. On November 1st, Premier Nagy announces Hungary's withdrawal from the Warsaw Pact, proclaims Hungarian neutrality, and asked the United Nations to put the Hungarian question on its agenda. Kádár openly criticizes past leaders and policies of the Hungarian Communist Party and announces the reorganization of the Party under the name of the Hungarian Socialist Worker Party. The next day the Hungarian government protests to the Soviet Embassy about the re-entry of the Soviet troops on Hungarian soil. The United Nations is notified of Soviet activities in the second official note within two days, and is requested to appeal to the great powers to recognize Hungarian neutrality.

All was in vain, Soviet reinforcement and the movement of troops continued on an accelerated pace. Russian tanks surrounded uranium mines at Pécs. On November 4th, Premier Nagy announced a Soviet attack on Budapest. Heavy fighting erupts in Budapest, Győr, Sopron, Pécs, Csepel and Kőbánya. Russian forces take over most of the country: airfields, highway junctions, bridges and railways. Repeated free radio broadcasts call for Western help were unheeded. The heroic effort failed and Hungary was again an "unwilling satellite".

We, the survivors of that historic event, profess with the immortal words of John F. Kennedy that *"October 23, 1956, is a day that will forever live in the annals of free men and free nations. It was a day of courage, conscience, and triumph. No other day since history began has shown more clearly the eternal unquenchability of man's desire to be free, whatever the odds against success, whatever the sacrifice required"*.

László M. Mogyoróssy

The destruction

Cardinal Mindszenty was tried and jailed on trumped up charges by the Communist in 1949.
He was freed by the freedom fighters in 1956.
He sought refuge at the American Embassy after the revolution was crushed by Soviet troops.

(Not printed at Government expense)

Congressional Record

PROCEEDINGS AND DEBATES OF THE 89th CONGRESS, FIRST SESSION

The Desperate Plight of the Hungarian People

SPEECHES

OF

Hon. EVERETT MCKINLEY DIRKSEN

Hon. MILWARD L. SIMPSON

Hon. JOHN G. TOWER

AND

Hon. THOMAS J. DODD

IN THE SENATE OF THE UNITED STATES

Wednesday, May 26, 1965

Mr. DIRKSEN. Mr. President, there is deep and abiding anxiety among the people of Hungarian descent in the United States for the plight of their countrymen who still feel the heavy hand of Russian Communist domination in their European homeland. The heroic efforts of the Hungarian people in the bloody revolution of 1956 will long be remembered by the free peoples of the world as an unequivocal assertion of their desire for freedom and self-determination, and a testament to their bravery in the face of insurmountable odds. But today they continue to pay the toll for rebellion in the face of tyranny, and this toll is being exacted in a manner calcu-

lated to annihilate the Hungarian people and their culture, should it be allowed to continue.

Mr. President, the loss of Hungarian lives during the last 20 years has been overwhelming. Through war, liquidation, deportation, and mass exile, the population was decimated to the point where gradual extinction would result without the stimulus of a large and healthy new generation to rebuild the national population, and with it, the national spirit and cultural unity. However, there has been no resurgence in the Hungarian population. Where life-saving new blood was needed to rebuild the war devastated Hungarian population, the growth rate was but 2.1 in 1962, the *lowest in the world*. The birth rate today is lower than the death rate in the major cities of Hungary, an ominous omen of the gradual extinction which must necessarily follow if this condition is allowed to continue.

Mr. President, this destruction of the Hungarian peoples can be traced directly to the fact that surgical abortions are encouraged by the present Hungarian Government, a policy which was invoked

by an edict in 1956. Surgical abortions in Hungary today outnumber live births by two to one. When people find themselves faced with intolerable tyranny, when they face only economic deprivation and the memory of a struggle for independence once lost, when they are encouraged by a totalitarian government to so limit the future generation, one can see what a temptation it might be to save unborn children from similar suffering.

Mr. President, since the bloodletting in the city streets and the country lanes of Hungary 9 years ago, the United Nations has repeatedly adopted resolutions condemning the brutalities perpetrated there upon a freedom-loving people. Yet the decimation of the Hungarian populace continues. Americans of Hungarian descent, many of whom fought in the revolution of 1956 to regain their stolen freedom, urge their adopted nation to call upon the imposed government of their homeland to repeal the edict which is slowly destroying the population of Hungary and nibbling away at the proud cultural heritage which has been theirs for centuries.

Magyar Cserkészzet

A világ cserkészmozgalma Lord Baden-Powell of Gildwell angol katonatiszt nevéhez fűződik, aki 1907-ben 20 fiatal részvételével megszervezte az első cserkész táborát. 1908-ban jelent meg könyve a "Scouting for Boys" címmel, mely elindította a cserkészzetet világhódító útjára.

Magyarországon 1909-ben jelenik meg az első közlemény a cserkészetről a Nagybecskerek-i Piarista gimnázium értesítőjében. Majd 1910-ben a népszerű *Zászlók* c. folyóirat kezdett rendszeresen foglalkozni a cserkészettel. Ugyanebben az évben megalakultak az első cserkészcsapatok. A cserkészzet első magyar terjesztői: Szilassy Aladár, Megyericsy Béla és Sik Sándor voltak.

1912. December 28-án a magyarul megfogalmazott 10 törvényt alapján megalakult a **Magyar Cserkész Szövetség**.

A világháború és az azt követő országbomlás zavarai után, 1920-tól kezdődött a nagyarányú csapatszervezés. 1923-ban már 180 hazai táborban 10 ezer cserkész táborozott.

1933-ban Magyarországon tartották a világjamboree-t a gödöllői királyi parkban ahol 54 nemzet 30 ezer fia gyűlt össze. (15 ezer magyar cserkész)

Főcserkészek: gr. Teleki Pál, Khuen-Héderváry Károly, Kisbarnaki Farkas Ferenc.

A II. Világháború után megkezdődött a magyar cserkészzet küzdelme a pusztá fennmaradásért. 1947-ben még sikerült 200 cserkész kiküldeni a Moisson-i jamboree-ra, de 1948-ban a kommunista rendszer beszüntette a cserkészzetet.

Az elnyomó hatalom bármennyire üldözte is a mozgalmat, a szívekből annak emlékét kitörölni nem tudta. Ezért 1956-ban, a magyar forradalom és szabadságharc szabad napjaiban, újra kezdte működését a magyar cserkészzet annak bizonyosságául, hogy a cserkész-eszmény igen mély gyökereket eresztett ifjúságunk lelkében. Ezt ápolja ma is a világba szétszórt "árvalányhaj" jegyében.

Magyar cserkészzet a szétszórtságban:

1946: megalakulnak az első cserkészcsapatok a menekült táborokban.

1947: Kisbarnaki Farkas Ferenc főcserkész, Teleki Pál Munkaközösség néven összefogta az elszórtan megindult cserkész munkát, majd a hazai Szövetség betiltása után ez a munkaközösség Magyar Cserkész Szövetség néven folytatta és folytatja tovább munkáját.

Főcserkészek: Kisbarnaki Farkas Ferenc, Bodnár Gábor és Lendvai-Lintner Imre.

Az 1990-es változások óta Magyarországon ismét megindult a cserkész-élet.

Mi a Külföldi Magyar Cserkészzet:

A cserkészzet egy ifjúságnevelő mozgalom, melynek célja az egészséges, szellemi, jellemi, erkölcsi és testi életfelfogás kialakítása a tíz törvénytpontra foglalt irányelvek alapján. A magyar cserkészzet több mint egyszerűen cserkészzet, mivel magában foglalja a magyar népművészetet, történelmet, irodalmat és Magyarország földrajzát.

Az anyaországon kívül, tizenhét országban, több mint nyolcvan csapat áll a magyarság szolgálatában. Tulajdonukban van négy cserkészpark és négy cserkészház. Külföldi működése alatt több mint 30 magyar anyanyelvű ifjúsági könyvet adott ki. Lapjaik, a "Magyar Cserkész" és a "Vezetők Lapja" rendszeres megjelenése összekötő kapocsként szolgál a világon szétszórott magyar cserkészek között. Az otthoni, újjáéledt Magyar Cserkészszövetség és a Külföldi Magyar Cserkészszövetség közti kapcsolat barátságos és testvéries, de még nem megoldható és nem időszerű a hozzájuk való csatlakozás, mivel a feladatok és célok nagyrészt különböznek.

19. sz. Hunyadi Mátyás Cserkészcsapat
Chicago, Illinois, U.S.A.

1996-os Nyári Nagytábor

JOBBÁGY KÁROLY:

Felkelt a nép

Felkelt a nép, hiába volt bitófa,
kegyetlen kínzás, börtön és halál.
Feltámadt ő, a holt, - ki tiz év óta
sírba feküdt, - ma újra talpon áll.

S mily óriás! Kezével szobrokat dönt
és széttepi a rabság címerét.
Ő, aki eddig szolgálta a földön,
parancsol, ítél, arca fényben ég.

Az, aki, látta egyszer megalázva
vonulni sorban, utcán birkamód
- Nem ismer rá, hogy láncait lerázta
S kiált: "Rabok legyünk, vagy szabadok!"

Nem ismer rá az sem, ki megkötözte.
Ki nem érte, hanem belőle élt.
Riadtan nézi, hogy hatalmas ökle
Hová zuhan, bilincset zúzni szét.

Dicsőség néked Ifjúság és hála,
hogy itt e földön, ahol az életűnt
ki nem szabad és inkább dől halálba,
már nem kell többé szegyeelnünk magunk.

Mondják, a Himnuszt énekelték
úgy indultak a puskatűznek,
S a könnygáz, meg a tűzzel telt ég
nem riasztotta vissza őket.

Csorgott a könnyük, talán sirtak.
Csorgott a vérük, belehaltak:
Diákok voltak, s ők csinálták
A Dicsőséges Forradalmat!

(Megjelent az Egyetemi Ifjúság 1956, október 29-i számában.)

Első borítólap: Árpád pajzsra emelése, Mór József rajza.
A rovásírás értelme: Magyar múltban, magyar jövő.

Hátsó borítólap: Böesze János rajza.
Chicago Polgármestere által engedélyezett Magyar Gyorssegély Alap.